

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΝΑΖΟΥ

ΕΤΟΣ ΚΘ' • ΤΕΥΧΟΣ 101^ο *** ΙΟΥΛΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023 *

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

ΕΤΟΣ ΚΘ' - ΤΕΥΧΟΣ 101ον
ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2023

ΕΙΔΗΣΕΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ Ε.ΚΥ.Τ
(Κωδικός 1556)

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
«ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΝ ΙΕΡΟΝ
ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ
ΠΑΝΑΓΙΑ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ»
ΕΔΡΑ: ΑΡΓΟΚΟΙΛΙ ΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑΞΟΥ
Τ.Κ. 84 301
ΑΦΜ: 090256837 •
FAX: 22850. 25922

ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΠΕΤΡΟΣ ΑΜΟΡΓΙΑΝΟΣ
Δανακός Νάξου, Τ.Κ. 843 02 ΝΑΞΟΣ
Τηλ.: 22850.61797
Κιν.: 6938848255
e-mail: pamorgianos@gmail.com

Έκδοτική Παραγωγή «ΣΑΪΤΗ»
Τηλ. 210-34.76.090

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Τό περιοδικό διανέμεται δωρεάν.
Γιά τά έξοδα ὅμως ζελατινοποιήσεως
(συσκευασίας), ἐπικολλήσεως ἐτικέτας
διευθύνσεως ἀποστολῆς, μεταφορᾶς καί
ταχ/κῶν τελῶν, εἶναι ἀπαραίτητη
ἡ καταβολή ἐτησίως:

Τῶν παραληπτῶν ἐσωτερικοῦ 20 εὐρώ.

Τῶν παραληπτῶν ἐξωτερικοῦ 30 εὐρώ.

Διαφορετικά θά ζημιώνεται
τό Προσκύνημα, πού οἱ εἰσπράξεις του,
ἀπό τά κεριά εἶναι ἐλάχιστες.

Οἱ προσφορές γιά τό χτίσιμο τοῦ Ναοῦ,
δέν πρέπει νά θίγονται.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ:
432/540041- 46
ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
361/0300206123

Ἡ ἀπόδειξη τῆς Τραπεζῆς ἰσχύει
γιά τήν ἐφορία

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
ἀποκλειστικά ἀπόψεις καί θέσεις τῶν
συντακτῶν τους.

ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑ

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΗΣ ΝΑΞΟΥ

(ΣΤΗ ΘΕΣΗ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙ ΚΟΡΩΝΟΥ ΝΑΞΟΥ)

Ἐκεῖ πού χτίζεται τώρα
ὁ Θρυλικός Ναός της

«Φώτιζε Μεγαλόχαρη,
ρίχνε τό ἔλεός Σου
σ' ὅσους ἐνδιαφέρονται
νά χτίσουν τό ναό Σου».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΕΛΙΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	3
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2023.....	5
ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΟΥ.....	8
Ο ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ.....	11
ΨΗΓΜΑΤΑ ΣΥΝΑΞΑΡΙΣΤΗ.....	14
ΚΑΙ ΜΕΤΕΜΟΡΦΩΘΗ ΕΜΠΡΟΣΘΕΝ ΑΥΤΩΝ.....	17
ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.....	19
ΑΣ ΑΓΑΠΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΟΠΩΣ ΜΑΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΘΥΣΙΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1940.....	23
ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕ.....	26
ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ Κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ	
ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 2024.....	28
ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ ΑΓΙΩΝ.....	31
Η ΕΜΒΛΗΜΑΤΙΚΗ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΦΩΤΟΔΟΤΗ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟΝ ΔΑΝΑΚΟ.....	32
ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ.....	36
ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ.....	39
ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ.....	45
ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ.....	46
ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ.....	47

Έξωφύλλο: Ἡ Χώρα τῆς Νάξου.

Όπισθόφυλλο: Ἀεροφωτογραφία τοῦ Ἱεροῦ μας
Προσκυνήματος.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Κάθε φορά πού ολοκληρώνουμε τήν ὕλη ενός τεύχους καί καταλήγουμε στήν ἐκδόσή του, μέ τή βοήθεια καί τή χάρη τοῦ Θεοῦ, ὅλοι ἐμεῖς πού ἐπιμελούμαστε καί διακονοῦμε τό περιοδικό τῆς Παναγίας μας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, νιώθουμε αἰσθήματα μεγάλης χαρᾶς καί ἀγαλλίασης. Αὐτή τή φορά ἡ ικανοποίησή μας ἐνισχύεται ἔτι περισσότερο, ἀφοῦ τό ἀνά χειῖρας τεῦχος ἀποτελεῖ τό πρῶτο τεῦχος μετά τό ἐπετειακό – ἑκατοστό, σηματοδοτώντας ἔτσι τήν ἑναρξη ενός νέου κύκλου ζωῆς γιά τό περιοδικό μας.

Κατά εὐλογημένη συγκυρία ἓνας νέος κύκλος ζωῆς ξεκινάει καί γιά τό περιοδικό μας ἀλλά γενικότερα καί γιά τό Ἱερό μας Προσκύνημα, ἀφοῦ ἓνα πραγματικά εὐχάριστο καί ἱστορικό γεγονός ἦλθε γιά νά ἀλλάξει ἄρδην τή ζωή καί τήν πορεία τοῦ Προσκυνήματος. Πρὸ ὀλίγων μηνῶν ὁ Δῆμος Νάξου καί Μικρῶν Κυκλάδων, ὕστερα ἀπὸ τήν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ μέ τίτλο «Κοινωνικές καί Πολιτιστικές ἐγκαταστάσεις Παναξιακοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος Παναγίας Ἀργοκοιλιώτισσας», ὑπέγραψε τή σχετική σύμβαση μέ τήν ἀνάδοχο Ἑταιρία ἐξασφαλίζοντας τή χρηματοδότηση γιά τήν ἀνακατασκευή – ἀποκατάσταση τῶν ὑπαρχόντων καί τήν ἀνέγερση τῶν νέων κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν ἐγκαταστάσεων στόν χώρο τοῦ Ἱεροῦ μας Προσκυνήματος.

Πιὸ συγκεκριμένα, μέ τό μεγαλεπήβολο αὐτό ἔργο καί τήν τεράστια χρηματοδότηση πού ἐξασφαλίστηκε, θά δοῦμε μεταξύ ἄλλων νά ἀποκαθίστανται πλήρως καί νά ἐκσυγχρονίζονται τά παλαιὰ κελιά, νά κατασκευάζεται μουσεῖο, βιβλιοθήκη, νέα τραπεζαρία, αἴθουσα ὁμιλιῶν, ὑπαίθριο ἀμφιθέατρο δυναμικότητας ἐξυπηρέτησης 500 πιστῶν, νά διαμορφώνεται ὁ περιβάλλον χώρος μέ δημιουργία αἰθουσῶν συναθροίσεων πιστῶν κατὰ τίς πανηγυρικές ἐκδηλώσεις, καθὼς καί ἓνας ικανοποιητικός ἀριθμὸς ὑπαίθριων κλιμάκων, κεκλιμένων ἐπιπέδων, στοῶν

καί διαδρόμων κινήσεως πεζῶν καί τροχοφόρων. Ἐπίσης, θά δοῦμε τή διαμόρφωση τοῦ χώρου πρασίνου, τή δημιουργία χώρων στάθμευσης αὐτοκινήτων ἐκτός τοῦ περιβάλλου, τήν κατασκευή κατάλληλου περιφράγματος γιά τήν ἀσφάλεια καί τήν προστασία τοῦ χώρου τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος, καί τέλος θά δοῦμε τή δημιουργία ἑνός φωτοβολταϊκοῦ σταθμοῦ πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τῶν καινούργιων ἀλλὰ καί τῶν ἤδη ὑπαρχουσῶν ἐγκαταστάσεων σέ ἠλεκτρικό ρεῦμα.

Ἔτσι, τό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσης γρήγορα θά ἀλλάξει μορφή καί θά ἀποκτήσει τό κάλλος καί τή μεγαλοπρέπεια πού τοῦ ἀρμόζει. Θά ἀναδειχθεῖ σέ σημεῖο ἀναφορᾶς τόσο γιά τό νησί μας καί δὴ τήν ὀρεινή Νάξο ὅσο καί γιά τήν Ἱερά Μητρόπολη Παροναξίας. Παράλληλα, τόσο κατὰ τίς ἐργασίες ἀνεγέρσεως ὅσο καί κατὰ τή λειτουργία τῶν διαφόρων χώρων θά δημιουργηθοῦν θέσεις ἐργασίας, ὅπου θά ἀπασχοληθοῦν ἀρκετοί συμπατριῶτες μας. Μετά τό πέρασ τῶν ἐργασιῶν θά καθιερωθεῖ ὡς ἓνα πανελλήνιος ἐμβέλειας θρησκευτικό, κοινωνικό καί πολιτιστικό κέντρο καί θά ἀναγορευθεῖ σ' ἓναν σύγχρονο χώρο φιλοξενίας θρησκευτικῶν καί πολιτιστικῶν δραστηριοτήτων. Μάλιστα, μέ τήν προβολή ἀνά τό πανελλήνιο τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματός μας θά ἀποδοθεῖ ἡ δέουσα τιμή καί σεβασμός πρὸς τήν ἐν αὐτῷ ἀποτεθησαυρισμένη θαυματουργό Εἰκόνα τῆς Θεομήτορος.

Ὅλοκληρώνουμε αὐτή τή μικρή εἰσαγωγή μέ τά λόγια τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας, ὁ ὁποῖος ἐκφράζοντας τή χαρά καί τήν ἱκανοποίησή του γιά ὅλο αὐτό τό γεγονός, εὐχήθηκε τήν αἴσια, σύν Θεῷ, ὑλοποίηση τοῦ ἔργου ἐπ' ὠφελεία τοῦ ναξιακοῦ λαοῦ καί ἰδιαιτέρως τῶν κατοίκων τῆς ὀρεινῆς Νάξου.

Πρωτοπρεσβύτερος Πέτρος Ἀμοργιανός

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ
κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ 2023

Πρός τόν Ἱερό Κλήρο καί τοὺς εὐσεβεῖς Χριστιανούς
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Στὴν παγκόσμια κοινότητα τῶν ἀνθρώπων ὑπάρχουν πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα μᾶς χωρίζουν καὶ μᾶς διαφοροποιοῦν. Ἐθνικότητα, γλῶσσα, φυλή, θρησκεία, σύνορα, κουλτούρα εἶναι μερικὰ ἀπὸ αὐτά. Ὑπάρχει ὅμως καὶ ἓνα γεγονός τὸ ὁποῖο μᾶς ἐνώνει σὲ μιὰ πανανθρώπινη ἀλήθεια καὶ μιὰ διάσταση ὑπερβατική. Εἶναι τὸ γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ τὸ ὁποῖο πανηγυρίζει σήμερα ὁλόκληρος ὁ κόσμος. Ἀπὸ τὸν Βορρᾶ ἕως τὸν Νότο καὶ ἀπὸ τὴ Δύση ἕως τὴν

Ἀνατολή, τὸ μήνυμα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Θεανθρώπου πλημμυρίζει κάθε γωνιὰ τῆς γῆς καὶ ἡ 25η Δεκεμβρίου γίνεται ἡ ἡμέρα τῆς παγκοσμίου ἐνότητας, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται καὶ προσφέρεται σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαιρέτως.

Σήμερα, ὁλόκληρη ἡ ἀνθρωπότητα γίνεται ἀποδέκτης τῆς πιδὲ εὐχαριστίας εἰδησης ποὺ ἀκούστηκε ποτὲ ἐπάνω στὴ γῆ. Εἰδηση ποὺ δὲν μᾶς μετέφερε κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ οὐρανὸς διὰ στόματος τοῦ ἀγγέλου «ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ ὃς ἐστὶ Χριστὸς Κύριος» (Λουκ. β´, 11). Αὐτὸ τὸ μήνυμα τοῦ ἀγγέλου δὲν ἀφορᾷ συγκεκριμένες ἐθνικότητες, γλῶσσες καὶ φυλές, οὔτε περιορίζεται ἀπὸ σύνορα καὶ ὅρια ἀνθρώπινα. Εἶναι μήνυμα παγκόσμιο καὶ πανανθρώπινο ποὺ μᾶς ἐνώνει μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κοινοῦ μας Οὐράνιου Πατέρα, ὁ ὁποῖος τόσο πολὺ μᾶς ἀγάπησε, ὥστε ἔστειλε τὸν Υἱόν Του τὸν Μονογενῆ «ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται ἀλλ’ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον» (Ἰω. 3, 15).

Ἡ ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ μεγάλη στιγμή ποὺ ἡ ἄπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἐκφράστηκε μὲ τὸν πλέον ἡχηρὸ καὶ χειροπιαστὸ τρόπο. Ὁ ἴδιος ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος, ὁ Ἄναρχος καὶ Ἀχώρητος Θεός, κατέρχεται στὰ στενὰ ὅρια τῆς κτιστῆς πραγματικότητας, σὲ μιὰ ὑστατη προσπάθεια νὰ ἐπαναφέρει τὸ πλάσμα Του στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ τὸ καταφέρει μὲ τὴν θυσιαστικὴ Του ἀγάπη, τὴν ἀπέραντη εὐσπλαχνία Του καὶ τὸ ἄπειρο ἔλεός Του, ὅπως αὐτὰ ἐκφράστηκαν καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ἐπὶ γῆς παρουσίας Του ἀλλὰ καὶ μέχρι σήμερα καὶ ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος.

Αὐτὲς τὶς μέρες, ὅπου καὶ ἂν κοιτάξει κανεὶς διαπιστώνει τὴν ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων, μέσα ἀπὸ τὴν ἐορταστικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργοῦν, νὰ διασκεδάσουν τὶς δυσκολίες καὶ τὰ προβλήματα ποὺ στοιχειῶνουν τὴ ζωὴ μας. Οἱ ἐντυπωσιακὲς φωταγωγήσεις δρόμων καὶ πλατειῶν, οἱ ἐορταστικὲς ἀγορὲς καὶ οἱ πάσης φύσεως ἐόρτιες ἐκδηλώσεις μπορεῖ μὲ κάποιον τρόπο νὰ θολώνουν τὸ ζοφερὸ τοπίο τῆς σύγχρονης πραγματικότητας ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν γιὰ νὰ τὸ ἀλλάξουν.

Τὰ περσινὰ Χριστούγεννα ἐορτάστηκαν στὴν σκιά τοῦ πολέμου στὴν Οὐκρανία καὶ ὅλοι ἐκφράσαμε τὴν εὐχὴ μέχρι τὰ ἐπόμενα Χριστούγεννα νὰ ἔχει λήξει αὐτὴ ἡ δοκιμασία. Δυστυχῶς, ὅμως, ὄχι μόνο δὲν πραγματοποιήθηκε αὐτὴ ἡ εὐχή μας ἀλλὰ φέτος προστέθηκε ἀκόμα μιὰ ἐστία πολέμου, αὐτὴ στὴ Λωρίδα τῆς Γάζας. Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ τὰ μέρη τῆς Μέσης Ἀνατολῆς (στὰ ὁποῖα ὁ Ἄκτιστος Θεὸς ἀντίκρισε γιὰ πρώτη φορὰ μὲ τὰ ἀνθρώπινα μάτια Του τὴν κτίση ποὺ Ἐκεῖνος δημιούργησε) μαστίζονται ἀπὸ τὴ βία καὶ τὴν καταστροφὴ καὶ πολλοὶ συνάνθρωποί μας ὑποφέρουν καὶ πεθαίνουν, ἀφοῦ κρατᾶμε πεισματικά κλειδωμένες τὶς καρδιές μας, μὴ ἐπιτρέποντας στὸν νεογέννητο Χριστὸ νὰ γεννηθεῖ μέσα σ' αὐτές. Μπροστὰ σὲ αὐτὸ τὸ θλιβερὸ γεγονὸς διάπυρη εἶναι καὶ φέτος ἡ εὐχή μας, ὁ Ἄρχων τῆς Εἰρήνης Ἰησοῦς Χριστός, Αὐτὸς ποὺ μὲ τὸν ἐρχομό Του ἔφερε τὴν εἰρήνη καὶ τὴν καταλλαγὴν ἀνάμεσα στὸν Θεὸ καὶ τὸν ἄνθρωπο, νὰ φέρει τὴν εἰρήνην ἀνάμεσα καὶ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ σταματήσει τὸ κακὸ καὶ νὰ ἐπανέλθει ἡ χαρὰ στὰ πρόσωπα τῶν δοκιμαζομένων ἀπὸ τοὺς πολέμους συνανθρώπων μας.

Ἀδελφοί μου,

Ὅσο δύσκολες καὶ ἂν εἶναι οἱ συνθῆκες τῆς ζωῆς μας, ὅσο ἡχηρὰ καὶ ἂν ἡχοῦν τὰ τύμπανα τοῦ πολέμου γύρω μας, ἡ χαρὰ τῆς Γεννήσεως τοῦ

Σωτῆρος Χριστοῦ ὑπερέχει πάντων, διότι δὲν ἀφορᾷ στὴν ἐδῶ παρουσία καὶ ὕπαρξή μας ἀλλὰ στὴν ἐπερχόμενη αἰωνιότητα, τὴ λύτρωση καὶ τὴ σωτηρία ποὺ ὁ Χριστὸς προσέφερε μὲ τὴ Θεία Του Σάρκωση. Ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος σὲ μιὰ ἔκρηξη ἐνθουσιασμοῦ μπροστὰ στὸ γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου θὰ πεῖ: «Τώρα ποὺ ὅλοι σκιρτοῦν, θέλω καὶ ἐγὼ νὰ σκιρτήσω, ἐπιθυμῶ νὰ χορέψω, θέλω νὰ πανηγυρίσω· καὶ χορεύω, ὄχι παίζοντας κιθάρα, ὄχι κρατώντας δαυλοὺς, ὄχι ἀνάβοντας λαμπάδες, ἀλλὰ ἔχοντας μαζί μου ἀντὶ γιὰ μουσικὰ ὄργανα τὰ σπάργανα τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὰ εἶναι ἡ ἐλπίδα μου, αὐτὰ ἡ ζωὴ μου, αὐτὰ ἡ σωτηρία μου, αὐτὰ ὁ αὐλὸς μου, αὐτὰ ἡ κιθάρα μου» (Ἰωάννου Χρυσοστόμου, Λόγος εἰς τὸ Γενέθλιον τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ).

Μὲ αὐτὴ τὴ χαρὰ ἀλλὰ καὶ τὴν ἐλπίδα ποὺ ἔσπειραν στὴν καρδιά μας τὰ σπάργανα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ εὐχομαι τὰ φετινὰ Χριστούγεννα νὰ φέρουν στὸν κόσμο τὴν πολυπόθητη εἰρήνη, τὴ συμφιλίωση καὶ τὴν καταλλαγή. Πρὸς ὅλους δὲ ἀνεξαιρέτως, ἰδιαίτερως δὲ πρὸς τοὺς ἀσθενοῦντες καὶ δοκιμαζόμενους ἀπὸ πένθος ἢ ἀνέχεια ἀδελφούς μας, τοὺς ἀποδήμους, τοὺς ναυτιλλομένους καὶ τοὺς ταξιθεύοντες, τοὺς ἐγγὺς καὶ τοὺς μακράν, τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ναξίους, Παρίους καὶ Ἀντιπαρίους εὐχομαι ὁ Τεχθεὶς Ἰησοῦς νὰ σᾶς εὐλογεῖ, νὰ σᾶς χαρίζει υἱεῖα ψυχῆς καὶ σώματος καὶ νὰ πλημμυρίζει τὴ ζωὴ σας μὲ τὰ ἐγκόσμια καὶ ὑπερκόσμια ἀγαθὰ Του.

Χρόνια πολλά, εὐλογημένα, εἰρηνικὰ καὶ ἀγιασμένα!

Διάπυρος εὐχέτης πρὸς Κύριον,

Ὁ Ἐπίσκοπός σας,

† Παροναξίας Καλλίνικος

† Ο ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἀπό τήν ἱστορία τοῦ Ἀργοκοιλίου

(Ἀπόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ Ἰωάννου Δημ. Ψαρροῦ,
Ἡ Παναγία ἡ Ἀργοκοιλιώτισσα καί ἡ ἱστορία της)

Θαύματα τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας

Παραμονή τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, ἡ παλιά Ἐκκλησία τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς ἦταν κατάμεστη ἀπό πιστούς οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων γονατιστοί καί γεμάτοι ἀπό ἱερά κατάνυξη ἔστελναν τίς δεήσεις καί παρακλήσεις τους στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο καί θαυματουργή Ἀργοκοιλιώτισσα. Θά ἦταν παράλειψη ἂν δέν ἀνέφερα τό παρακάτω γεγονός. Μεταξύ τῶν προσκυνητῶν ἦταν μία κυρία 45-50 ἐτῶν ἡ ὁποία ὄχι μόνο προσευχόταν ἀλλά ἀπό τίς πρωινές ὥρες τῆς Πέμπτης συνεχῶς χωρίς φαγητό καί ὕπνο βρισκόταν πλάι στό θαυματουργό Εἰκόνισμα. Τό σκούπιζε μέ βαμβάκι καί κολόνια, ἔσβηνε τά κεριά καί τίς λαμπάδες, ὁπότεν χρειάζοταν, καί γενικά προσέφερε κάθε δυνατή ἐξυπηρέτηση καί διευκόλυνση στους προσκυνητάς. Μοῦ προξένησε μεγάλη ἐντύπωση καί τήν κοιτοῦσα μέ σκοπό νά τήν ρωτήσω ποιά εἶναι καί νά τήν εὐχαριστήσω γιά τίς ὑπηρεσίες της. Δέν χρειάστηκε ὅμως γιατί ἤρθε ἡ ἴδια καί μοῦ συστήθηκε. «Εἶμαι», μοῦ λέει, «ἡ Αἰκατερίνη Μιχ. Πρωτονοταρίου ἀπό τήν Ἀπείρανθο καί ἔρχομαι στή Χάρη Της κάθε χρόνο μέ τά πόδια καί ξυπόλυτη.

»Ἡμουνά 21 ἐτῶν ὅταν γιά πρώτη φορά ἤρθα ἐδῶ νά προσκυνήσω. Ἦρθα τότε γιατί εἶδα στὸν ὕπνο μου μία γυναῖκα νά μοῦ λέγει, “Μέ ἀγαπᾷς καί μέ παρακαλᾷς μά δέν ἔρχεσαι στό σπίτι μου.” Ἐλα νά τά ποῦμε καί θά σέ βοηθήσω”. “Ποῦ εἶναι τό σπίτι σου”, τή ρώτησα. “Κοντά

στήν Κόρωνο”, μου απάντησε και εξαφανίστηκε. Ξύπνησα τό πρωί και νόμιζα ότι τή βλέπω ακόμη μπροστά μου. Ήταν Τετάρτη μετά τό Πάσχα. Τήν παραπάνω μέρα, Πρωτομαγιά, γιόρταζε και ή Άργοκοιλιώτισσα. Κατάλαβα τότε ποιά ήταν πού μέ κάλεσε στό σπίτι της. Ετοιμάστηκα και τήν επομένη ήρθα ξυπόλυτη στή Χάρη Της. Έβλεπα τίς μανάδες μέ τά παιδιά τους αγκαλιά πού τά έφερναν νά προσκυνήσουν και τά μάτια μου έτρεχαν ποτάμι. Ήμουν παντρεμένη τέσσερα χρόνια, είχα κάνει τρείς αποβολές, είχα γυρίσει όλους τούς γιατρούς και τά νοσοκομεία και μου είχαν πεϊ νά τό πάρω απόφαση γιατί παιδί δέν πρόκειται νά κρατήσω. Δέν είχα έλθει όμως στή μεγάλη γιατρό τήν Άργοκοιλιώτισσά μας. Γονάτισα μπροστά στό Εικόνισμά της και προσευχήθηκα μέ όλη τή δύναμη τής ψυχής μου. “Παναγία μου”, είπα “έςύ πού είσαι Μπτέρα του Χριστου μας και όλου του κόσμου, άκουσε και μένα τήν άμαρτωλή και βοήθησέ με. Θέλω νά γίνω κι εγώ μπτέρα. Θέλω κι εγώ νά σφίξω παιδί στήν αγκαλιά μου, όπως όλες αυτές οι μανάδες πού βλέπω γύρω μου, και θά έρχομαι όσο ζω ξυπόλητη στή Χάρη σου.

»Από τήν ώρα εκείνη αλάφρωσε ή ψυχή μου και γύρισα στό σπίτι μου χαρούμενη και σίγουρη ότι ή Άργοκοιλιώτισσα άκουσε τόν πόνο μου και θά τόν γιατρέψει. Και πράγματι, ως είναι δοξασμένο τό Όνομά Της, σέ έννιά μñνες και δύο ήμέρες ακριβώς, γέννησα τόν γιό μου. Σήμερα είναι στρατιώτης και ύπηρετεϊ στό φυλάκιο του ναυτικού έδω. Θέλω νά σās παρακαλέσω νά τό γράψετε νά τό μάθει όλος ό κόσμος και αν είναι δυνατόν νά μεσολαβήσετε τό πρωί μετά τή Θεία Λειτουργία στήν περιφορά νά κρατήσει και ό γιός μου τή θαυματουργή Εικόνα τής Άργοκοιλιώτισσας. Ξέρω ότι κάθε χρόνο τήν κρατούν τιμητικά ναύτες του αγήματος».

Τό πρωί στήν περιφορά πριν προφθάσω νά μεσολαβήσω είδα δύο παλικάρια μέ τή στολή του ναύτη πού κρατούσαν τή θαυματουργή Εικόνα συνοδευόμενοι από τό άγημα του ναυτικού. Ρώτησα τά ονόματά τους και ό ένας ήταν ό γιός τής έν λόγω κυρίας.

Ὁ ἕνας Θεός καί τό ὄνομά Του

Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου,

Καθηγουμένου Ἱερᾶς Μονῆς Φανερωμένης

Ὁ Θεός εἶναι ἕνας καί, ὅπως ἀναφέρει ἡ Κλίμαξ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Σιναΐτου (Λόγος Α΄), εἶναι, γιά ὅσους θέλουν, ἡ ζωή καί ἡ σωτηρία: πιστῶν καί ἀπίστων, σοφῶν καί ἀγραμμάτων, νέων καί γέρων.

Ὁ Θεός εἶναι ἕνας. Μολονότι ἡ φράση αὐτή ἀποτελεῖ ὁμολογία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, χρησιμοποιεῖται σήμερα ἀπό πολλούς ὡς συνταγή μινιμαλιστικοῦ συγκρητισμοῦ, μέ ἔννοια στερητική. Δηλαδή, ἄς μή λέμε ἀπολύτως τίποτε γιά τόν Θεό. Κύρια αἰτία τῆς στάσης αὐτῆς εἶναι ἐν μέρει ὁ φόβος τοῦ φονταμενταλισμοῦ μέ τά παρεπόμενά του, καί ἐν μέρει ἡ ἄγνοια.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἀποφατισμός πού διέπει τήν Ὁρθόδοξη θεολογία καί ἐμπειρία συχνά ἀποφεύγει τίς ὀριστικές ἀπαντήσεις, ὅπως καί τήν εἰσαγωγή δογμάτων. Ὁ Θεός εἶναι ἄρρητος καί ἀκατάληπτος, καί ὅσο λιγότερα λέμε περί Θεοῦ, τόσο μικρότερο κίνδυνο διατρέχουμε νά ποῦμε ἀνοησίες. Ὡστόσο, ὁ ἄρρητος καί ἀκατάληπτος ἀποκαλύπτεται στήν ἱστορία, καί τοῦτο μπορούμε νά τό μαρτυρήσουμε, καί ταπεινά νά τό περιγράψουμε, ἔχοντας συνείδηση τῆς ἀδυναμίας τῆς γλώσσας. Ἄν θεωροῦμε ὅτι δέν μπορούμε νά ποῦμε ἀπολύτως τίποτε, τότε ἀργά ἢ γρήγορα θά πλάσουμε θεούς κατὰ τή δική μας εἰκόνα, γιά νά τούς μιμηθοῦμε στή συνέχεια, ἐνῶ θά ἔχουμε ἐξορίσει τόν ἀληθινό Θεό σέ ἕνα ἀπρόσιτο σύμπαν.

Στήν Ὁρθόδοξη θεολογία αὐτό πού μπορούμε νά ποῦμε γιά τόν Θεό εἶναι καρπός τῆς ἑνσαρκης φανέρωσής Του, καθώς καί τῶν ποικίλων θεοφανειῶν στή ζωή τῶν Ἀγίων, οἱ ὁποιοί ἔγιναν σκευή καί φορεῖς τῆς ἐνέργειάς Του, καί γι' αὐτό ἀξιόπιστοι μάρτυρες. Αὐτή εἶναι καί ἡ ἔννοια τῆς παράδοσης: ὁ σαρκωμένος Θεός παραδίδει τόν ἑαυτό Του, ζωντανό καί ἀναστημένο. Δέν

είναι συντήρηση ή παράδοση, ούτε ταρίχευση, αλλά πλούτος ζωής που μεταφέρεται από γενιά σε γενιά ως μαρτυρία και δυνατότητα κοινωνίας του θεϊκού φωτός.

Ο Θεός είναι ένας. Αλλά οι αντιλήψεις που έχουν οι άνθρωποι για τον Θεό είναι διαφορετικές, και συχνά ασυμβίβαστες. Όταν δύο άνθρωποι με διαφορετική θρησκεία (ή δόγμα) προσεύχονται, ένας βεβαίως Θεός τους ακούει, αλλά οι προσευχόμενοι, έχοντας διαφορετική εικόνα για τον ένα Θεό, τρέφουν και καλλιεργούν διαφορετικές και συχνά ασύμβατες αντιλήψεις για τον κόσμο, τη ζωή, το ανθρώπινο όν, την κτίση και την κοινωνία. Έτσι, άλλος είναι ο Θεός που βγαίνει από τον έαυτό Του και σταυρώνεται, κι άλλος ο Θεός που σταυρώνει για να επιβάλει το θέλημά του, κι άλλος ο Θεός που είμαι εγώ ο ίδιος και η θέλησή μου για δύναμη. Πίσω από τό φως ή τό σκοτάδι της ανθρώπινης ιστορίας, πίσω απ' την Αγία Σοφία, τη Μέκκα, τό μασωλεϊό του Λένιν, την ειρήνη και τους πολέμους, βρίσκεται πάντοτε κάποια θεολογία – ένθεν, νοσηρή ή άθεν. Γι' αυτό και στό μότο ένας είναι ο Θεός χρειάζεται να τεθούν τά επίπονα έρωτήματα: Ποιός είναι αυτός ο Θεός; Είναι κοντά; Μακριά; Είναι κάπου; Γνωρίζεται; Μέ πλησιάζει; Τόν προσεγγίζω; Έχει λόγο; Κι αν απευθύνεται σε μένα, τί ζητάει;

Συναφές μέ τά παραπάνω είναι τό όνομα ή τά όνόματα του Θεού. Τό όνομά Του είναι θαυμαστόν (Κρ. 13,18) – τοῦτο διαπερνά όλη τήν παράδοση τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης μέσα από τήν αδιάκοπη αλυσίδα τῶν φανερώσεων Του. Τά όνόματα που του έχουν δοθεῖ δηλώνουν απλῶς κάποιο χαρακτηριστικό ή κάποια παρέμβασή Του μέσα στην ιστορία. Στό ὅρος Χωρήβ, ὅμως, ὁ Ἰδιος ἀποκαλύπτει στόν Μωυσῆ τό πλέον «ὄντολογικό» ὄνομα, τό ὁποῖο γράφτηκε μέ τέσσερα σύμφωνα καί προφέρεται ὡς Γιαχβέ. Ἀπό γλωσσολογική ἔρευνα στους πολιτισμούς τῆς περιοχῆς προκύπτει ὅτι ὁ σχηματισμός αὐτός ἐμπεριέχει τήν ἔννοια τῆς δόξας καί τῆς ἐγγύτητας/οἰκειότητας. (Τό ὄνομα Yehowah ἀποτελεῖ τεχνητό τύπο που προέκυψε ὅταν πολύ ἀργότερα οἱ Ἑβραῖοι ἔπαψαν ἀπό εὐλάβεια νά προφέρουν τή λέξη Γιαχβέ, καί στά τέσσερα σύμφωνα παρενέβαλαν τά φωνήεντα του ὀνόματος Ἀδωνάι, που σημαίνει ὁ Κύριός μου). Οἱ ἐβδομήντα σοφοί, ὅμως, που γνώριζαν ὅσο κανείς ἄλλος τήν παράδοσή τους, καί μετέφρασαν τόν πρῶτο αἰῶνα πρό Χριστοῦ τήν Παλαιά Διαθήκη στην Ἑλληνική, ἀπέδωσαν τό ἐβραϊκό Γιαχβέ μέ τή φράση «Εγώ εἰμι ὁ Ὦν» (Ἑξοδος, 3, 13-16). Ἡ ἀμέθεκτο θεία φύση ἀποκαλύπτεται προσωπικά, καί μᾶς δίνει δικαίωμα νά σταθοῦμε ἐνώπιόν Του, πρόσωπο πρός πρόσωπο. Ὁ Ὦν δέν θέλει ὁ λαός Του νά λατρεύει κά-

ποιο ὄνομα ἢ ὁμοίωμα, ἀλλά νά παραμένει κοντά Του καί νά διαλέγεται μαζί Του. Τό ὄνομα πλέον γίνεται ρῆμα: εἶναι αὐτός πού εἶναι, μέσα καί ἔξω ἀπό τόν χρόνο, αὐτός πού δίνει τό εἶναι σέ ὅλα. Πολύ περισσότερο ἀπό τή στατική ἔννοια τοῦ ὑπάρχω δηλώνεται ἡ ἐνεργός παρουσία. Γιά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἴδια ἡ λέξη θεός δηλώνει τήν ἐνέργεια τοῦ ὑπερώνυμου Δημιουργοῦ.

Βεβαίως, ὁ Γιαχβέ εἶναι ὁ Θεός Λόγος Χριστός. Αὐτό λέγει ὁλόκληρη ἡ Χριστιανική παράδοση σέ Ἀνατολή καί Δύση, αὐτή εἶναι ἡ ἐρμηνεία καί τῆς Καινῆς Διαθήκης (βλ. Ἰω. 12, 41). Ὁ Ὄν δέν κλείνεται σέ ἓνα πρόσωπο, ἀλλά φανερώνεται ὡς Τρεῖς στήν κοινωνία τῆς ἁκτιστης φύσεως, καί ἀποκαλύπτει ἔτσι τήν ἀγάπη ὡς προσόν τῆς μιᾶς τρισυπόστατης φύσεως, τήν ἀγάπη ὡς κάτι ἀπείρως μεγαλύτερο ἀπό αὐτό πού νομίζουμε. Ἡ Τριάδα φανερώθηκε τελειότερα ὅταν ὁ Λόγος, ἐν ἀρχῇ ὢν (Ἰω. 1,1), γεννήθηκε ἀληθινός καί τέλειος ἄνθρωπος, ὡς ἓνας ἀπό μᾶς, ὡς ἓνα μέ μᾶς. Καί ὅσοι τόν δέχθηκαν, ἔλαβαν τήν ἐξουσία νά γίνουν ἓνα μέ τόν Θεό. Ἐκτοτε ἀποκαλύπτεται στίς ψυχές πού πεινοῦν καί διψοῦν γιά τή δικαιοσύνη, καί τόν ἀκολουθοῦν μέ τόν λύχνο τοῦ ἁστροῦ στή δοκιμασία τῆς ἐρήμου καί στόν δριμύ καιρό τοῦ αἰῶνος τούτου. Καί γίνεται μέσα τους ἀγάπη ἀληθινή, φῶς, παράδεισος, ἄνθρωπος καί Θεός, «πάντα ἐν πᾶσι Χριστός».

ΟΣΙΑ ΜΕΘΟΔΙΑ ΕΝ ΚΙΜΩΛΩ

Βασιλικῆς Μουστάκη

Η Ἐκκλησία μας ἔχει νά ἐπιδείξει μία πλειάδα ὁσίων γυναικῶν, οἱ ὁποῖες λαμπρύνουν τό ἐκκλησιαστικό στερέωμα. Μία ἀπό αὐτές ὑπῆρξε καί ἡ ἁγία Μεθοδία ἡ ἐν Κιμῶλῳ. Μία σύγχρονη ὁσιακή σημαντική μορφή.

Καταγόταν ἀπό τή νῆσο Κίμωλο καί γεννήθηκε τή 10η Νοεμβρίου 1865 ἀπό γονεῖς θεοσεβούμενους καί ἐνάρετους. Ὁ πατέρας της ὀνομαζόταν Ἰάκωβος καί ἡ μητέρα της Μαρία, τό δέ ἐπίθετό της ἦταν Σάρδη. Στήν οἰκογένεια ὑπῆρχαν τρεῖς γιοί καί πέντε θυγατέρες. Ἡ δεύτερη ἀπό αὐτές ἦταν ἡ Εἰρήνη,

ἡ ὁποία μετονομάστηκε ἀργότερα σέ Μεθοδία. Ἀπό μικρό κορίτσι διακρινόταν γιά τή σεμνότητά της, τήν πίστη της στόν Θεό καί τήν ὑπακοή της. Ἦταν στολισμένη μέ ἀρετές καί καλοσύνη καί γι' αὐτό ξεχώριζε ἀπό τά ἄλλα κορίτσια τῆς οἰκογένειας καί τῆς περιοχῆς. Οἱ φτωχοί καί ἀγράμματοι γονεῖς της φρόντισαν νά τή μεγαλώσουν μέ παιδεία καί νοθεσία Κυρίου. Τῆς ἐμφύτευσαν βαθιά στή ψυχή της τήν ἀγάπη στόν Χριστό καί τήν ἀφοσίωση στήν Ἐκκλησία.

Σέ νεαρή ἡλικία, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια τῆς ἐποχῆς, ἀποφάσισαν οἱ γονεῖς της νά τήν παντρέψουν μέ ἕναν νέο ναυτικό ἀπό τή Χίο. Ἡ Εἰρήνη, ἂν καί εἶχε ἄλλα σχέδια γιά τή ζωή της, νά ἀκολουθήσει τόν μοναχικό βίο, νά ἀφιερωθεῖ ὀλοκληρωτικά στόν Θεό, ὑπάκουσε στους γονεῖς της νά μὴν τοὺς λυπήσει. Χωρίς λοιπόν τή θέλησή της, παντρεύτηκε τόν νέο Χιώτη. Ὅμως ἡ εὐσέβεια τῆς Εἰρήνης δέν ἔπαυε καί μετὰ τό γάμο της. Τηροῦσε μέ ἀκρίβεια τίς νηστεῖες, ἐξομολογοῦνταν τακτικά καί κοινωνοῦσε ἀδιάκοπα. Ποτέ δέν παραπονέθηκε γιά τήν ματαίωση τῶν σχεδίων της νά ἀκολουθήσει τόν μονήρη βίο. Τιμοῦσε τό σύζυγό της καί οὐδέποτε τοῦ φανέρωσε τόν κρυφὸ πόθο της νά ἀκολουθήσει τόν Νυμφίο τῆς ψυχῆς της Χριστό. Μέσα στήν ψυχή της ἔτρεφε τήν ἐλπίδα πὼς κάποτε ἴσως πραγματοποιοῦνταν ὁ εὐσεβὴς πόθος της.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ συνέβη τό ἀπροσδόκητο. Τό πλοῖο πού ἐργαζό-

ταν ὁ σύζυγός της ναυάγησε στά παράλια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καί ἐκεῖνος κατέστη ἀγνοούμενος, ἀφοῦ δέν ἐπέστρεψε ποτέ στό σπίτι του. Προφανῶς εἶχε πνιγεῖ. Μάταια τόν περίμενε γιά πολύ καιρό ἡ Εἰρήνη. Ὅμως ἀφοῦ εἶδε ὅτι δέν ἐμφανιζόταν, ἀποφάσισε νά ἱκανοποιήσει τήν παιδική ἐπιθυμία της νά ζήσει πλέον ὡς μοναχή. Πῆγε στόν ἐπίσκοπο Σύρου Μεθόδιο καί τοῦ ζήτησε νά ντυθεῖ τό μοναχικό σχῆμα. Ἐκεῖνος δέχτηκε καί τήν ἔκειρε μοναχή στήν Ἱερά Μονή Ὁδηγήτριας Κιμώλου, δίνοντάς της τό μοναχικό ὄνομα Μεθοδία.

Γιά τή Μεθοδία ἀνοίχτηκε μπροστά της ἕνας δρόμος πνευματικοῦ ἀγῶνα. Ἡ ψυχή της αἰσθανόταν ἀτέραντη ἀγαλλίαση καί εὐχαριστοῦσε μέρα καί νύχτα τόν Θεό, πού τήν ἀξίωσε νά νιώσει τίς μυστικές ἐμπειρίες τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς. Ἀρχισε νά μελετᾷ μέ πάθος ἀσκητικά βιβλία, θέλοντας νά ἐφαρμόσει ἡ ἴδια τά παραγγέλματα τῶν ἁγίων ἀσκητῶν τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀρχισε μέ ἀκρίβεια τήν ἐφαρμογή τους, ἀδιάλειπτη προσευχή, νηστεία, ἀγρυπνία καί θεωρία. Ἀκολουθοῦσε τόν ἀγῶνα ἀποκοπῆς τῶν παθῶν καί τῆς νεκρώσεως τοῦ παλιοῦ ἑαυτοῦ της. Ἀπό νωρίς φάνηκαν τά σημάδια τῆς ἁγιότητάς της.

Θεώρησε καλό καί ὠφέλιμο νά ζεῖ σέ ἀπομόνωση, ὥστε νά μὴν ἀποκόβεται ἀπό τήν προσευχή καί τή θεωρία τοῦ Θεοῦ. Κλείστηκε σέ ἕνα μικρό κελί στή θέση «Στιάδι», μέσα στό Κάστρο τῆς Κιμώλου, κοντά στόν Ἱερό Ναό τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος. Ἐκεῖ ζοῦσε μέ ἀδιάλειπτη προσευχή καί οὐράνιες ἀναβάσεις. Ἐβγαине σπάνια ἀπό τό κελί της καί μόνο σέ ἐπείγουσα ἀνάγκη, ἰδιαίτερα νά προσφέρει τή βοήθειά της σέ ἀνθρώπους πού τήν εἶχαν ἀνάγκη. Ἄλλωστε ἔτρεφε ἀτέραντη ἀγάπη γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἰδιαίτερα γιά τοὺς ἐνδεεῖς, τοὺς ὁποίους ὠφελοῦσε ὅσο μπορούσε.

Ἐγκλειστη ἡ Μεθοδία στό στενό κελί της ζοῦσε ὡς ἐπίγειος ἄγγελος. Ὁ ὕπνος της ἦταν ἐλάχιστος, ἡ τροφή της στοιχειώδης. Κατά τή Μεγάλη Τεσσαρακοστή δέν ἔβγαине καθόλου ἀπό τό κελί της. Ζοῦσε μέ ἐλάχιστη ξηρή τροφή καί νερό, τά ὁποῖα τῆς τά ἔδιναν ἀπό ἕνα μικρό παράθυρο τοῦ κελιοῦ της καί ἐκείνη τοὺς ἀνταπόδιδε λίγο λάδι ἀπό τό ἀκοίμητο καντήλι τοῦ κελιοῦ της. Οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι τῆς Κιμώλου, τό ἔπαιρναν μέ εὐλάβεια καί ἄλειφαν μέ αὐτό τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι, σέ πολλές περιπτώσεις γίνονταν καλά μέ τίς εὐχές τῆς ἁγίας μοναχῆς.

Μία ἀπό τίς ἀρετές της ἦταν τά ἀστείρευτα δάκρυα γιά τόν ἑαυτό της, τόν ὁποῖο θεωροῦσε ἁμαρτωλό, καί γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Ἡ

προσευχή της συνοδευόταν πάντα από ποταμούς δακρύων και γι' αυτό είχε αποτελεσματικότητα. Μία άλλη ευσεβής ένασχόλησή της στο κελί της ήταν η ανάγνωση θεοφιλών συγγραμμάτων. Τά θεία λόγια της Αγίας Γραφής και των Πατέρων της Εκκλησίας μας τήν έθελγαν και τήν εύχαριστούσαν αφάνταστα. Ζούσε για τον Χριστό και είχε πάψει νά ζει για τον έαυτό της. Τό λιπόσαρκο άσκητικό της σαρκίο είχε μεταβληθεῖ σέ σκευός και κατοικία του Αγίου Πνεύματος και γι' αυτό άξιώθηκε πολλών θαυμάτων.

Η φήμη της άγίας άσκήτριας είχε διαδοθεῖ σέ όλο τό νησί, αλλά και στά άλλα νησιά του Αιγαίου. Πολλοί έτρεχαν στο μικρό κελί της, κυρίως γυναῖκες, για νά άκούσουν λόγια πνευματικά και παρηγορητικά. Ποτέ δέν άρνοϋνταν νά τους δεχτεῖ. Ός στοργική μητέρα τους άκουγε, τους συμπονούσε και τους ώφελοϋσε μέ τίς νουθεσίες της. Πάμπολλες κουρασμένες και βασανισμένες ψυχές βρῆκαν στή Μεθοδία παρηγοριά και όδηγήθηκαν στή μετάνοια και τή σωτηρία. Δίδασκε μέ όλη τή δύναμη της ψυχής της τήν άγάπη, τήν ύπομονή και τήν καρτερία στίς αντίξοότητες της ζωής.

Έτσι πολιτεύτηκε η άγία μοναχή, ώφελώντας τον έαυτό της αλλά και όλους τους ανθρώπους. Ο Κύριος τήν κάλεσε κοντά Του τήν Κυριακή 5 Όκτωβρίου του έτους 1908 σέ ηλικία μόλις 43 έτων. Τήν έπομένη της κοιμήσεώς της παρατηρήθηκε η εύκαμψία των μελών του λειψάνου της, ως τεκμήριο της άγιότητάς της. Ο πιστός λαός της Κιμώλου κήδεψε πάνδημα τήν άγία μοναχή. Αργότερα έγινε ανακομιδή των ιερών λειψάνων της, τά όποια τοποθετήθηκαν στον Ίερό Ναό Αγίου Σπυρίδωνος Κιμώλου και άποτελούν πηγή θαυμάτων. Η μνήμη της άγίας Μεθοδίας τιμάται στίς 5 Όκτωβρίου.

Καί μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν...

Πρωτοπρεσβυτέρου Σπυριδωνος Βασιλάκου,

Κληρικοῦ Ι. Μ. Θηβῶν, Λεβαδείας καί Αὐλίδος

Τό γεγονός τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, ὅπως καί κάθε γεγονός τῆς ζωῆς Του, δέν ἔγινε γιά τήν ἱστορία ἀλλά γιά τήν σωτηρία τοῦ κάθε ἑνός ἀπό ἐμᾶς. Δέν μᾶς δόθηκε γιά νά τό μάθουμε ἀπλά ἢ νά τό ἐορτάσουμε ἀλλά γιά νά τό ζήσουμε.

Ἡ Μεταμόρφωση γίνεται σέ ὄρος ὑψηλό. Ἐκεῖ οἱ μαθητές κοινωνοῦν τήν Δόξα τοῦ Θεοῦ «καθώς ἠδύναντο», σύμφωνα μέ τό μέτρο πούμποροῦσαν, πού ἐπέτρεπαν οἱ πνευματικές καί ψυχικές τους δυνάμεις. Πάντοτε ὁ Κύριος γιά νά δώσει κάτι ὑψηλό, πνευματικό, ἅγιο, οὐράνιο, ἀνεβάζει τόν ἄνθρωπο στά ὑψηλά.

Σέ ὄρος ἡ Μεταμόρφωση, κατά τήν ὁποία δείχνει τή Δόξα Του, σέ ὄρος οἱ Μακαρισμοί, πού προσφέρει τήν χαμένη μακαριότητα, τήν ἀληθινή ταυτότητα στόν ἄνθρωπο, καί στό ὄρος τοῦ Γολγοθᾶ δίνει σέ ὅλους τήν Σταυρωμένη Του Ἀγάπη. Ὁ ἄνθρωπος ἔτσι συνειδητοποιεῖ πῶς γιά νά ἐπιστρέψει στόν ἄνθρωπο, στόν γνήσιο ἄνθρωπο, τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πού ἔχασε, καί νά γίνει κοινωνός τῆς Θεϊκῆς Ἀγάπης καί τῆς Δόξας, χρειάζεται νά ἀνέβει. Ἄλλωστε ἡ πνευματική ζωή δέν εἶναι κάτι ἄλλο παρά ἀνάβαση. Ἡ πίστη, ἡ προσευχή, ἡ ταπείνωση, ἡ μετάνοια, ἡ συγχώρηση, ἡ ἀρετή, ἡ ἀγάπη, ἡ ἀνάβαση εἶναι σέ ὕψος πνευματικό. Ζώντας τό Εὐαγγέλιο ὁ ἄνθρωπος ἀνεβαίνει. Ὁχι μόνο ἀνεβαίνει, ἀλλά καί ὁ ἴδιος γίνεται ὄρος, πού πατᾶ στή γῆ καί ἀκουμπᾶ τόν οὐρανό. Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Παναγία μας, εἶναι Ὅρος ἀλατόμητον, εἶναι «Ἅγιον Ὅρος καί Θεοβάδιστον». Ὅρος μπορεῖ νά γίνει ὁ ἄνθρωπος, ἀμετακίνητος στήν πίστη, ἀκίνητος στήν ἀγάπη, ἀκλόνητος στήν ἀρετή. Ὅρος ὁ ἄνθρωπος, πού ὁ Θεός θά βαδίζει σέ κάθε λεπτό τοῦ χρόνου του καί σέ κάθε πτυχή τῆς ζωῆς του.

Στό γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως δέν ἄλλαξε ὁ Χριστός. Οἱ μαθητές με-

ταμορφώθηκαν, μᾶς λέει ὁ Ἅγιος Μάξιμος, «ἀπό σαρκός εἰς τό Πνεῦμα μετέβησαν». Ὁ Κύριος δέν ἀλλάζει πρόσωπα, σέ ἀντίθεση μέ τόν ἄνθρωπο πού συχνά ἀλλάζει προσωπεῖα. Πίσω ἀπό τά προσωπεῖα κρύβονται οἱ ἐμπαθεῖς ἀρρωστημένες καταστάσεις, τά συμφέροντα, τά σκοτεινά κίνητρα. Ἐτσι πολλές φορές δέν ζοῦμε τήν συνάντηση προσώπων ἀληθινῶν καί ζωντανῶν, ἀλλά προσωπεῖων ψεύτικων καί ἐκμαγείων νεκρικῶν. Δέν ἀποκαλύπτουμε οὔτε ἐμεῖς οὔτε οἱ ἄλλοι τό ἀληθινό πρόσωπο καί ἡ σχέση γεννᾷ συχνά τήν δυστυχία καί ὁδηγεῖ στήν τραγωδία. Ὁ Κύριος ἔρχεται μέ τήν Μεταμόρφωσή Του νά θεραπεύσει τόν ἄνθρωπο καί νά τόν ὁδηγήσει ἀπό τό ψεύτικο προσωπεῖο στό ἀληθινό πρόσωπο.

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ ἴδιος στή Μεταμόρφωση, ὅπως καί στόν Σταυρό. Ἐάν καί στή Σταύρωση τραβοῦσε λίγο τό παραπέτασμα, τήν κουρτίνα τῆς σαρκός, πίσω ἀπό τήν σταυρωμένη καί αἱμορραγοῦσα σάρκα θά βλέπαμε τόν Κύριο τῆς Δόξης. Οἱ Μαθητές εἶναι αὐτοί πού μεταμορφώθηκαν. Δηλαδή ἔχουμε μία μετάβαση, μία ἀνύψωση, μία μετακίνηση. Μετάβαση ἀπό τά σαρκικά στά πνευματικά. Ἀνύψωση ἀπό τά γήινα στά οὐράνια. Μετακίνηση ἀπό τά ἐπιφανειακά καί ρηχά, στά βαθύτερα καί οὐσιαστικά. Ὃταν ὁ ἄνθρωπος ἀφήσει τήν ἀκίνησία τήν ἐγωιστική καί μεταβεῖ σέ μία κίνηση πνευματική, τότε σταδιακά φωτίζεται. Αὐτό τό φῶς ἀγγίζει τόν ἄνθρωπο, ὄχι ἐξωτερικά ἀλλά στά ἔγκατα τῆς ὑπάρξεώς του καί νιώθει τήν πληρότητα ἀλλά καί την γλυκύτητα τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ. Γιά αὐτό καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ζητᾷ νά μείνουν ἐκεῖ, ὄχι στόν τόπο ἀλλά στήν κατάσταση, χωρίς νά ὑπολογίσει τίποτα. Ὃταν ἔχεις τόν Χριστό, πού εἶναι τό Πᾶν, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος γέροντας Πορφύριος, ἔχεις τά πάντα. Ἐάν δέν ἔχεις Χριστό, ὅτι καί ὅσα καί νά ἔχεις, δέν ἔχεις τίποτα.

Ἡ μεγάλη αὐτή ἡμέρα τῆς Μεταμορφώσεως ἅς γίνει ἡ ἐκκίνηση τῆς θεραπείας τῆς ἐγωιστικῆς καί ἁμαρτηρικῆς παραμορφώσεως. Ὁ βίος μας, ἅς ἐπιθυμήσει τό ὕψος καί ἡ ψυχὴ μας τό φῶς. Δρόμος μας ἡ πνευματική ἀνάβαση. Μέ μετάνοια νά κοινωνοῦμε τόν Χριστό, μέ ἀγάπη, συγκατάβαση, ὑπομονή, συγχώρηση, τόν ἀδελφό, καί σάν τόν Πέτρο τόν Ἀπόστολο νά ἱκετεύουμε, «Κύριε, καλόν ἐστίν ἡμᾶς ὧδε εἶναι». Ἀμήν.

Τό μυστήριο τοῦ θανάτου

Εὐαγγέλου Τσουκάρα, Θεολόγου

Τόσο ἡ ἀγιογραφική ὅσο καί ἡ Πατερική διδαχή μᾶς βεβαιώνουν, ὅτι ὁ Θεός δέν εἶναι αἷτιος τοῦ θανάτου: «Ὁ Θεὸς θάνατον οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ τέρπεται ἐπ' ἀπωλεία ζώντων. Ἐκτισε γὰρ εἰς τὸ εἶναι τὰ πάντα καὶ σωτήριοι αἱ γενέσεις τοῦ κόσμου καὶ οὐκ ἔστιν ἐν αὐταῖς φάρμακον ὀλέθρου, οὔτε ἄδου βασιλείον ἐπὶ γῆς»¹.

Ὁ Θεός εἶναι ἡ ζωὴ καὶ ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας. Καί ὅταν δημιουργήσῃ τὸν ἄνθρωπο, τὸν ἔπλασε «κατ' εἰκόνα» Του, τοῦ ἔδωσε τὴ δυνατότητα τῆς ἀθανασίας καὶ τῆς αἰώνιας ζωῆς. Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Θεός δέν θέλησε νὰ ἐπιβάλλει ὑποχρεωτικά στὸν ἄνθρωπο τὴν ἐνθεὴν ζωὴ, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἦταν λογικὸ καὶ ἐλεύθερο ὃν θέλησε νὰ δώσει στὸν ἴδιο τὴ δυνατότητα καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἐπιλογῆς ἀνάμεσα στὴ ζωὴ καὶ τὸν θάνατο.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἄνθρωπος, κάνοντας κακὴ χρῆση τῆς ἐλευθερίας του καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τοῦ προαιώνιου ἐχθροῦ του, τοῦ διαβόλου, διάλεξε τὸν θάνατο καὶ ὄχι τὴ ζωὴ. Ἔτσι, ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴ φθορὰ καὶ τὸν θάνατό του.²

Ὁ Θεός δέν ἔπαυε ποτέ νὰ ἀγαπᾷ τὸ πλάσμα του. Σάν ἐπακόλουθο τῆς

1. Σοφ. Σολ. 1, 13.

2. Εὐθ. Στύλιου, Ἐπισκόπου Ἀχελώου, Ἀθῶος, Ἀθήνα 1996, σελ. 186.

πτώσης, επέτρεψε τόν φυσικό ἢ σωματικό θάνατο, ὄχι σάν τιμωρία, ἀλλὰ σάν προστασία, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νά μὴ ἀμαρτάνει αἰώνια καὶ τό κακό νά μὴ γίνει ἀθάνατο. Ὁ σωματικός θάνατος, λοιπόν, ἦταν παιδαγωγικό μέτρο μέ σκοπό τήν ἐπαναφορά τοῦ ἀποστάτη στήν κοινωνία ἀγάπης καί ζωῆς μέ τόν αἰώνιο καί ἀθάνατο Θεό.³

Αὐτή ἡ ἀλήθεια τονίζεται ἰδιαίτερα σέ μία ἀπό τίς εὐχές, ἀπό τήν νεκρώσιμο ἀκολουθία: «Κύριε ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ τῇ σῇ ἀρρόητῳ σοφία δημιουργήσας τόν ἄνθρωπον ἐκ τοῦ χοός, καί τοῦτον ἀναμορφώσας εἰς εἶδος καί κάλλος καί ἐξωραΐσας, ὡς τίμιον καί οὐράνιον κτῆμα, εἰς δοξολογίαν καί εὐπρέπειαν τῆς σῆς δόξης καί βασιλείας, διὰ τὸ κάτ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν τοῦτον παραγαγεῖν· τὴν ἐντολὴν δὲ παραβάντα τοῦ σοῦ προστάγματος, καί μεταλαβόντα τῆς εἰκόνας, καί μὴ φυλάξαντα καί διὰ τοῦτο, ἵνα μὴ τὸ κακὸν ἀθάνατον γένηται, φιλανθρώπως κελεύσας τὴν κρᾶσιν, καί μῆξιν ταύτην, καί τὸν ἄρρηκτόν σου, τοῦτον δεσμόν, ὡς Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν, τῷ θείῳ βουλήματι ἀποτεμένεσθαι καί διαλύεσθαι ὥστε τὴν μὲν ψυχὴν ἐκεῖσε χωρεῖν, ἐνθα καὶ τὸ εἶναι προσελάβετο, μέχρι τῆς κοινῆς ἀναστάσεως, τὸ δὲ σῶμα εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη ἀναλύεσθαι...».⁴

Ἔτσι λοιπόν ὁ ἄνθρωπος, καταθέτοντας στή φθορά, μέ τόν θάνατο, ὅ,τι ἔλαβε ἀπὸ αὐτήν, ἐλευθερώνεται. Φανερόνεται ἔτσι τό μέγα θαῦμα τῆς σοφίας, τῆς ἀγάπης καί τῆς δύναμης τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεός ἐπιτρέποντας τόν θάνατο τόν στρέφει κατὰ τῆς φθορᾶς, καί κατὰ τῆς αἰτίας τῆς φθορᾶς καί θέτει τέρμα τόσο στή φθορά, ὅσο καί στήν ἀμαρτία. Περιορίζει μέ τὸν τρόπο αὐτό τό κακό καί σχετικοποιεῖ τὴν πτῶση. Τό ἀρχικό σχέδιό Του γιὰ τὴν αἰώνια καί μακάρια ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου κοντὰ Του, μένει ἀνέπαφο. Τό μυστήριο τῆς ἁπειρης θείας εὐσπλαχνίας ἐρμηνεύοντας οἱ Ἅγιοι Πατέρες, διδάσκουν ὅτι ὁ Θεός ἀνέχθηκε καί συγχώρησε τόν θάνατο: «Ἴνα μὴ ἀθάνατον ᾖ τὸ κακόν».⁵

Ἡ μετάγγιση, λοιπόν, τοῦ θανάτου μέσα μας ἔγινε διὰ τῆς ἀμαρτίας. Ἐπομένως προηγῖται ὁ πνευματικός θάνατος, τοῦ σωματικοῦ. Καί μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ θανατηφόρα μετάγγιση, τό μυστήριο τῆς ζωῆς ἐκτοπίζεται ἀπὸ τό μυστήριο τοῦ θανάτου. Ὁ θάνατος εἶναι ἡ κοινὴ μοῖρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων: «Ὁδὸς πάσης τῆς γῆς»⁶, ὅπως ἀναφέρει ὁ ἱερός συγγραφέας.

3. Α. Ἀλεβιζόπουλου, *Ἡ Ὁρθοδοξία μας*, ἐκδ. Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα 1994, σελ. 117.

4. Εὐχολόγιον Μικρόν, *Ἀκολουθία εἰς Κεκοιμημένους*, ἐκδ. Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα 1999, σελ. 251-252.

5. Εὐσ. Βίττη, *Ἡδονή-ὁδὸς*, ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 1990, σελ. 83.

6. Γ' Βασ. 2,2.

Καί ἡ ζωή, πού τόσο πολύ ἐπιθυμοῦμε, εἶναι ἓνα εὐθραυστο καί παροδικό ἀγαθό. Εἶναι ἡ ταπεινή θέση, μετά τήν πτώση τοῦ ἀνθρώπου, ἀπέναντι στόν ἀθάνατο Θεό.⁷ Πεθαίνοντας ὁ Χριστός στέρησε ἀπό κάθε ἐξουσία τήν ἁμαρτία καί μᾶς χάρισε τήν ἀληθινή αἰώνια ζωή, μέ τή ζωηφόρο Ἀνάστασή Του. Μᾶς ἔδωσε ὅμως καί τήν βεβαιότητα, τήν προσδοκία καί τήν ἐλπίδα τῆς δικῆς μας ἀνάστασης. Χαρακτηριστικά εἶναι αὐτά πού ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν, Παῦλος, στούς Ρωμαίους: «Εἰ δέ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ πιστεύομεν ὅτι καί συζηήσομεν αὐτῷ, εἰδότες ὅτι Χριστός ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει· ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ, ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ».⁸

Τήν θριαμβευτική νίκη τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκφράζει ἄριστα ὁ «**Κατηχητικός Λόγος**» τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, πού διαβάζεται τῇ νύχτα τῆς Ἀναστάσεως: «Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος. Ἐσβεσεν αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσκύλευσε τὸν Ἄδην ὁ κατελθὼν εἰς τὸν Ἄδην. Ἐπίκρανε αὐτόν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ... πού σου θάνατε τὸ κέντρον; Ποῦ σου Ἄδη τὸ νίκος; Ἀνέστη Χριστὸς καὶ ζῶν πολιτεύεται. Ἀνέστη Χριστὸς καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐν τῷ μνήματι. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».⁹

Ἡ ἔνωσή μας μέ τὸν θάνατο τοῦ Χριστοῦ δέν μᾶς προσφέρει μόνο στήν παρούσα ζωὴ τήν ἐλπίδα τῆς ἀθανασίας, ἀλλὰ μᾶς δίνει καί τὴ βεβαιότητα καὶ τὴν πεποίθηση ὅτι: «ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ἡμῶν».¹⁰ Καὶ ὅταν αὐτό γίνει, τότε θὰ πορευτοῦμε σ' ἓναν ἄλλο κόσμο, τὸν κόσμο τῆς ἀληθινῆς, τῆς πραγματικῆς ζωῆς. Καί μέσα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ πλέον «θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι».¹¹

Ἐκεῖ θὰ ὑπάρχει μόνο φῶς, Θεϊκό-Ἀναστάσιμο φῶς. Γιατί ὁ Χριστὸς μέ τὸν θάνατο καὶ τήν Ἀνάστασή Του τὴν «δύσιν εἰς ἀνατολὴν μετέγαγεν». Ὅταν λοιπὸν μᾶς κυριεύει ἡ ἀπελπισία καὶ ὁ πόνος γιὰ τὸν θάνατο τῶν ἀνθρώπων μας ἢ ἀκόμη καὶ μέ τὴ σκέψη τοῦ δικοῦ μας θανάτου, ἅς σκεπτόμαστε αὐτό πού ἀναφέρει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στούς Κορινθίους.

7. Γ. Κουνναβή, *Ὁ πόνος, ἀγιογραφικὴ καὶ πατερικὴ προσέγγιση*, ἐκδ. Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἀθήνα 1994, σελ. 87.

8. Ρωμ. 6,8-10.

9. *Πεντηκοστάριον*, ἐκδ. Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν Ἀθήναις 1959, σελ. 6.

10. Ρωμ. 8, 11.

11. Ἀποκ. 21, 4.

Γράφει, λοιπόν, ότι ο θάνατος του σώματος είναι σπορά. Σπείρεται σῶμα θνητό και αυτό τό θνητό σῶμα βλασταίνει και γίνεται ἀθάνατο. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ σπόρος, πού πέφτει στή γῆ και σαπίζει, ἀλλά ἀπ' αὐτό τό σάπισμα, βγαίνει ἡ ζωὴ και ἡ καρποφορία, ἔτσι και τό ἀνθρώπινο σῶμα διαλύεται, γιά νά τό ζωοποιήσει και νά τό τελειοποιήσει τό Ἅγιο Πνεῦμα.¹²

Στό βάπτισμά μας ἐνωθήκαμε μυστηριακά μέ τόν θάνατο τοῦ Χριστοῦ: «Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον».¹³ Καί αὐτό ἀποτελεῖ τόν καθημερινό μας ἀγῶνα, τήν «ἀπονέκρωση» τῆς σάρκας και τῶν ἐπιθυμιῶν της, τόν θάνατο τῶν παθῶν μας. Ὁ Ἀναστὰς Κύριος, εἶναι σήμερα παρὼν στήν πίστη και στή ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ὄχι μόνο διὰ μέσου τοῦ ἱστορικοῦ ἐκείνου γεγονότος και διὰ μέσου τῆς μαρτυρίας τῶν πρώτων αὐτοπτῶν μαρτύρων, ἀλλά κυρίως τώρα, διὰ μέσου τῶν μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας και ἰδιαίτερα τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὅπου ἐκεῖ συγκεκριμένα «ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου», «ἀναγνωρίζεται» και πάλι ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς του ὡς «ὁ ζῶν Κύριος» τῆς ζωῆς και τῆς ἱστορίας. Μόνο μέσα στήν ἐκκλησιολογική και μυστηριακή αὐτή πραγματικότητα εἶναι δυνατόν σήμερα ὁ ἄνθρωπος νά ἀποδεχτεῖ και νά κατανοήσει σωστά τό γεγονός τῆς Ἀνάστασης και τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στήν Ἐκκλησία και τήν Ἱστορία. Διότι, πράγματι, εἶναι πολύ δύσκολο σήμερα νά κατανοηθεῖ ὀρθά ἡ Ἀνάστασις ἀπὸ τόν σύγχρονο ἄνθρωπο και νά βιωθεῖ σωστά ἀπὸ τόν πιστό, ἂν ἡ θεολογία και τό κήρυγμα προσπαθοῦν νά ἐξηγήσουν τό γεγονός. Αὐτό μόνο ἱστορικά και θεολογικά, ἔξω ἀπὸ τό πνεῦμα και τήν ἀτμόσφαιρα τῆς λειτουργικῆς και μυστηριακῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, δέν κατανοεῖται. Τό κήρυγμα και τό μήνυμα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Χριστοῦ και κατ' ἐπέκτασιν και τῆς Ἀνάστασης τοῦ ἀνθρώπου, ἀποκτᾶ πραγματικό και οὐσιαστικό νόημα κυρίως ἂν ἐνταχθεῖ και κατανοηθεῖ στό ὅλο σωτηριολογικό μυστήριον τῆς Θείας οἰκονομίας. Διαφορετικά δέν ἔχει νόημα και δέν μπορεῖ νά γίνει ἀποδεκτό.¹⁴

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μιλοῦν γιά τή χρήση τοῦ μέτρου στήν ἀντιμετώπιση τῆς θλίψης, καθὼς και γιά τήν πίστη και τήν ὑπομονή. Καί τό μέτρο και ἡ ὑπομονή πηγάζουν μόνο ἀπὸ τήν πίστη στόν Ἐσταυρωμένο και Ἀναστημένο Κύριο.¹⁵

12. Α' Κορ. 15, 42.

13. Ρωμ. 6, 4.

14. Γ. Πατῶνου, *Ἡ ἱστορική πορεία τοῦ Ἰησοῦ*, ἐκδ. Δομός, Ἀθήνα 1991, σελ. 529.

15. Ἰω. Χρυσόστομος, *Νά μὴν κλαίμε και νά μὴν πενθοῦμε, γιά τοὺς κεκοιμημένους*, (μτφ. Γ. Μαυρομάτης), ἐκδ. Ἐπέκτασις, Κατερίνη 1999, σελ. 27-30.

Μέσα στην Ἐκκλησία λειτουργικά ὁ θάνατος ὀνομάζεται «κοίμησις», γιατί δέν εἶναι ἡ ζωή ἓνα στοιχεῖο τοῦ μηδενός, ὅπως πιστεύουν οἱ ἀθεϊστές. Ἐπιπλέον, δέν μπορεῖ κανείς νά καταλάβει τό πρόβλημα τοῦ θανάτου, παρά μόνο σέ σχέση μέ τό στοιχεῖο τῆς ζωῆς. Ὁ θάνατος δέν καταστρέφει τή ζωή τοῦ ἀνθρώπου. Μόνο ἡ ἰσορροπία διασαλεύτηκε καί στή συνέχεια ὑπῆρξε γιά τούς ἀνθρώπους μία λογική συνέπεια. Ὁ θάνατος γίνεται φυσικός, ἐνῶ εἶναι ἐναντίον τῆς φύσεως, πράγμα πού ἐπεξηγεῖ, τήν ἀγωνία τῶν θνητῶν ἀνθρώπων.¹⁶

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, γράφει ὅτι κανέναν δέν πρέπει νά τόν τρομάζει ὁ θάνατος, ἀλλά νά ἐτοιμάζεται γιά τή ζωή, γιά τή θεία βασιλεία. Καί αὐτό γιατί ἡ πόρτα γιά τόν οὐρανό μετά τήν Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ, ἔχει ἀνοίξει.

16. Γ. Κουναβή, ὅπ. πα. σελ. 137.

Ἵς ἀγαπήσουμε τήν Ἑλλάδα ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ θυσία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1940

Ετέκομαι μέ δέος ἐνώπιόν σας, κρατώντας στά χέρια μου τήν Ἑλληνική Σημαία. Εἶναι μεγάλη μου τιμή καί αἰσθάνομαι βαθιά εὐγνωμοσύνη ἀπέναντι σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, στὸν Θεό καί ἀπέναντι σέ ὅλους ὅσοι θυσιάσαν τή ζωή τους γιά νά μπορῶ ἐγώ κι ἐσεῖς σήμερα νά ζοῦμε σέ μία χώρα ἐλεύθερη!

Εἶπαν πὼς ὅ,τι εἶναι ὁ νοῦς καί ἡ καρδιά γιά τόν ἄνθρωπο, εἶναι καί ἡ Ἑλλάδα γιά τήν οἰκουμένη. Πράγματι, δέν εἶναι μόνο ἡ φυσική ὁμορφιά, τά γραφικά νησιά, τά βουνά, τά ἡλιοβασιλέματά της. Δέν εἶναι μόνο τά μνημεῖα καί ἡ ἱστορία της. Οὔτε μόνο ἡ ὑπέροχη γλῶσσα της, ὁ ἀρχαῖος πολιτισμός καί ἡ τέχνη της. Ἡ Ἑλλάδα εἶναι μία χώρα πού γέννησε ἀνθρώπους μέ θερμή καρδιά, ἀνθρώπους φιλόξενους καί πάνω ἀπ' ὅλα ἀνθρώπους μέ ΠΙΣΤΗ καί ΙΔΑΝΙΚΑ!

Ὁ Οὐίνστον Τσώρτσιλ, ὁ πρωθυπουργός τῆς Βρετανίας, ἐξυμνώντας τό θάρρος καί τήν ἀνδρεία τῶν Ἑλλήνων δήλωσε: «Στό ἐξῆς δέν θά λέμε ὅτι οἱ Ἕλληνες πολεμοῦν σάν ἥρωες, ἀλλά ὅτι οἱ ἥρωες πολεμοῦν σάν Ἕλληνες». Ἐπειτα ὁ ἴδιος ὁ Χίτλερ σέ λόγο πού ἐκφώνησε τό 1941 εἶπε: «Χάριν τῆς ἱστορικῆς ἀλήθειας ὀφείλω νά διαπιστώσω ὅτι μόνον οἱ Ἕλληνες, ἀπό ὅλους τοὺς ἀντιπάλους οἱ ὁποῖοι μέ ἀντιμετώπισαν, πολέμησαν μέ παράτολμο θάρρος καί ὑψιστη περιφρόνηση πρὸς τόν θάνατο...». Ἀκόμα, ὁ ραδιοφωνικός σταθμός τῆς Μόσχας, ὅταν ὁ Χίτλερ

ἐπιτέθηκε ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ἀναφερόμενος στοὺς Ἕλληνες, μετέδιδε τὸ ἑξῆς μήνυμα: «Πολεμήσατε ἄοπλοι καὶ νικήσατε, μικροὶ ἐναντίον μεγάλων. Σᾶς ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη, γιατί κερδίσαμε χρόνο γιὰ νὰ ἀμυνθοῦμε. Σάν Ρώσοι καὶ σάν ἄνθρωποι σᾶς εὐχαριστοῦμε».

Ἡ Ἑλλάδα τὸ 1940 ἦταν μία χώρα μικρὴ καὶ ἀδύναμη μπροστὰ στίς ἰσχυρές δυνάμεις, μία χώρα περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἐχθροὺς καὶ παρόλα αὐτὰ 80 περίπου χρόνια ἀπὸ σήμερα ὁ Ἰωάννης Μεταξὰς ἀπαντᾷ ἀπλὰ στὸν Ἑμμανουέλε Γκράτσι μὲ μία λέξη ἱστορική. «Ὁχι», τοῦ ἀπάντησε ἀπέναντι στὴν ἰδέα τῆς παράδοσης τῆς Ἑλλάδας καὶ ἡ ἀπάντηση αὐτὴ ἀποδείχθηκε ἀντιπροσωπευτικὴ γιὰ ὅλους τοὺς Ἕλληνες, ἀφοῦ τὴν ἐπόμενῃ κιόλας μέρα, Ἑλληνίδες μπότες καὶ παιδιὰ μὲ χαρὰ ἀποχαιρετοῦσαν τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους πού «μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη» ὅπως ἀναφέρει χαρακτηριστικὰ ἡ Σοφία Βέμπο, κατευθύνονταν πρὸς τὸ μέτωπο. Σάν νὰ μὴν ἤχοῦσαν σειρῆνες πολέμου. Σάν νὰ ξημέρωσε μία μέρα πανηγυρικὴ... ὅπως καὶ ἴσως ἦταν γιατί ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔπεσε στὰ χέρια ἰταλικῶν καὶ γερμανικῶν δυνάμεων.

Αὐτὸ πού ὁδήγησε τοὺς Ἕλληνες σὸ μεγάλο θαῦμα τῆς νίκης ἦταν ἡ ΠΙΣΤΗ καὶ ἡ ΑΓΑΠΗ στὴν πατρίδα. Χρειάστηκαν πολλές θυσίες καὶ αὐταπάρνηση γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ κυματίζει ἡ γαλανόλευκη σημαία σὲ κάθε σπίτι σήμερα. Ἄραγε κυματίζει στίς καρδιές ὅλων μας;

Ἡ ἑλληνικὴ σημαία φέρει ἐπάνω καὶ ἀριστερὰ ἓναν λευκὸ Σταυρό. Ἐναν Σταυρὸ πού ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς ταυτότητας. Σταυρὸς πού σημαίνει θυσία καὶ ἀγάπη! Θυσία τοῦ «ἐγὼ» γιὰ τὸ «ἐσύ», θυσία τοῦ κόπου μου καὶ τοῦ χρόνου μου «σήμερα», γιὰ τὸ αὔριο «ὅσων θὰ γεννηθοῦν». Σταυρὸς πού σημαίνει ἀγάπη. Ἀγάπη πού ξεπερνᾷ τὸ «προσωπικὸ δικαίωμα» ἀκόμα καὶ στὴ ζωὴ γιὰ χάρι τῆς ἐλευθερίας. Σταυρὸς πού σημαίνει πίστη στὸν Θεό! Γιατί πῶς μπορούμε νὰ ἀμφισβητήσουμε αὐτὸ πού οἱ ἴδιοι οἱ ἀγωνιστές ὁμολογοῦν, ὅτι τὰ θαύματα ἦταν καθημερινὰ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μάχης. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερα 28η Ὀκτωβρίου τιμοῦμε καὶ τὴν Παναγία μας, τὴν Ἁγία Σκέπη πού μὲ τὴν προστασία καὶ τὴ βοήθειά της συνέβαλε καθοριστικὰ σὸ ἔπος τοῦ '40.

Γεννήθηκα στὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ δὲν εἶναι ἡ πατρίδα μου. Δέ μεγάλωσα μὲ Ἕλληνες παπποῦδες καὶ γιαγιάδες γιὰ νὰ κληρονομήσω μία ἔμφυτη ἀγάπη γιὰ καθετὶ ἑλληνικὸ μέσα ἀπὸ ἱστορίες, βιώματα καὶ ἀναμνήσεις. Ὅταν ἤμουν μικρὴ ἡ «Ἑλλάδα» ἦταν γιὰ μένα κάτι ἄγνωστο καὶ ξένο. Σήμερα ὅμως στέκομαι ἐδῶ μὲ μεγάλη ὑπερηφάνεια καὶ εὐγνωμοσύνη.

Ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ ἐπιλογὴ. Ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα γιατί ἔχει ἄμεση σχέση μέ τὴν ἰδιὰ μου τὴν προσωπικότητα. Θαυμάζω τὸν τρόπο πού ὁ Ἕλληνας κάθε ἐποχῆς δέν διστάζει νά ὑπερασπιστεῖ τὴ γῆ στήν ὁποία μεγάλωσε, τὴ γλῶσσα του, τὴ θρησκεία του, τὴν ταυτότητά του, τοὺς ἀνθρώπους του, χωρίς φόβο, χωρίς νά ζυγίζει καί νά ὑπολογίζει τίς ἀπώλειες. Ἀγαπῶ τὸν Ἕλληνα πού δέν προκαλεῖ ἀλλά ὑπερασπίζεται μέχρι θανάτου ἂν τοῦ πειράξουν ὅ,τι ἀγαπᾷ. Παραδειγματίζομαι ἀπὸ τὴ γυναῖκα τῆς Πίνδου πού ξεπροβόδισε μέ δάκρυα καί χαμόγελο τὸν ἄντρα της καί τὰ ἀγόρια της γιά τό μέτωπο καί σήκωσε βάρη ἀσήκωτα μέ τίς κόρες της ἀνεβαίνοντας τὰ κακοτράχαλα βουνά.

Ἡ Ἑλλάδα μεγάλωσε Ἕλληνες καί ...Φιλέλληνες, χαρίζοντας ἀξίες καί ἐμπνέοντας ἰδανικά πού συγκινοῦν. Ὡς τὴν ἀγαπήσουμε ὅπως τῆς ἀξίζει, ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ θυσία τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1940, πού ἀποτελοῦν πρότυπο γιά κάθε νέο ἄνθρωπο ἀνεξαρτήτως καταγωγῆς. Ὡς μάθουμε τὴν ἱστορία της, ὥς διδαχθοῦμε ἀπὸ τό παρελθόν καί ὥς ἐλεγχθοῦμε ἀπὸ τό παρόν, μέ τὴν ἐλπίδα νά φτιάξουμε ἕνα καλύτερο μέλλον. Ὡς κάνουμε τό καθῆκον μας μέ συνέπεια, μέ ζῆλο καί ἀγωνιστικότητα καί ὥς ποῦμε ἕνα ἥρωικό ΟΧΙ στὸν εὐκολο δρόμο τῆς ἀνεσης καί τοῦ συμφέροντος.

Ὁ μέγας ποιητής Κ. Παλαμᾶς γράφει:

*Γνῶμες, καρδιές, ὅσοι Ἕλληνες,
ὅ,τι εἴστε, μὴν ξεχνᾶτε,
δέν εἴστε ἀπὸ τὰ χέρια σας μονάχα, ὄχι.
Χρωστᾶτε καί σέ ὅσους ἦρθαν, πέρασαν,
θά ῥθούνε, θά περάσουν.
Κριτές, θά μᾶς δικάσουν
οἱ ἀγέννητοι, οἱ νεκροί.*

Πράγματι χρωστᾶμε. Χρωστᾶμε νά παραδώσουμε τὴν Ἑλλάδα πού παραλάβαμε... ΕΛΕΥΘΕΡΗ καί ΚΑΛΥΤΕΡΗ!

(Ὁ πανηγυρικός Λόγος ἀπὸ τὴν μαθήτρια τῆς Γ΄ Λυκείου,
Σάντρα Ἀμπασχαροῦν, τοῦ 1ου Γενικοῦ Λυκείου Παλαιοῦ Φαλήρου,
ἀριστοῦχο καί Σημαιοφόρο, τὴν 28η Ὀκτωβρίου 2023
στήν ἐπίσημη Δοξολογία στὸν Ι. Ν. Ἀγ. Ἀλεξάνδρου Π. Φαλήρου).

ΤΟ ΠΑΘΟΣ ΤΟΥ ΘΥΜΟΥ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕ...

Διήγηση από τό Γεροντικό

«Κάποια μέρα, στά Κατουνάκια τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ἕνας γείτονας μοναχός, Κρητικός στήν καταγωγή, ἄρχισε νά φωνάζει καί νά βρίζει ἄδικα τόν Γερο-Εφραίμ, γιά κάποιο ὀροθέσιο κοντά στήν καλύβη τους.
– Εἶσαι παλιόγερος, εἶσαι τέτοιος, εἶσαι τέτοιος...

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Ἠσυχαστής νέος δόκιμος τότε, μέ ζωντανά τά πάθη ἀκόμα μέσα του, μόλις εἶδε τό σκηνικό, ἄναψε ἀπό τόν θυμό. Σκέφθηκε νά βγεῖ ἔξω ἀγανακτισμένος καί νά «τακτοποιήσει» τόν ἀγενῆ γείτονα, διότι ἄδικα στενοχωροῦσε τόν Γέροντά του.

Ἡ καρδιά τοῦ νεαροῦ ὑποτακτικοῦ ἄρχισε νά κτυπάει γρήγορα, τό αἷμα νά βράζει καί ὁ νοῦς νά θολώνει, διότι ἦταν ἐκ φύσεως λίαν θυμώδης. Ὁ λογισμός του ἔλεγε: «Βγές ἔξω καί κτύπα τον!». Κατάλαβε ὅμως πώς, ἐάν ἐβγαίνει ἔξω, δέν μποροῦσε νά προβλέψει ποῦ θά ἐφθανε. Σάν ἀνδρεῖος καί ὀρμητικός πού ἦταν, θά ἔκανε μεγάλη ζημιά. Γι' αὐτό, μόλις εἶδε τόν κίνδυνο, κρατήθηκε καί ἀμέσως ἔτρεξε μέσα στό παρεκκλήσι τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ἐπεσε ξαπλωτός κάτω στό πάτωμα τοῦ ναοῦ καί μέ δάκρυα καί λυγμούς ἄρχισε νά ἐπικαλεῖται τήν Παναγία μας νά τόν συγκρατήσῃ ἀπό κάποια ἀκραία συμπεριφορά.

«Βοήθα με! Βοήθα με, τώρα, Παναγία μου, νά μή βγῶ ἔξω! Βοήθα με! Χριστέ μου, σῶσε με. Διότι ἂν βγῶ ἔξω τώρα, δέν ξέρω τί θά γίνει. Βοήθα με, σῶσε με, κατεύνασε τό πάθος». Κλαίγοντας καί ὀδυρόμενος βρέχοντας τό ἔδαφος μέ τήν πλημμύρα τῶν δακρύων του, τό πάθος τοῦ θυμοῦ ὑποχώρησε καί ὁ νεαρός ὑποτακτικός ἠρέμησε καί λογικεύθηκε. Καί ἀφοῦ εἰρήνευσε, βγῆκε ἔξω καί τακτοποίησε τό πρᾶγμα μέ πολλή ἀγάπη καί γλυκύτητα: «Ε, δέν εἶναι καί τίποτε σπουδαῖο. Δέν ἤρθαμε ἐδῶ νά κληρονομήσουμε καλύβες καί ἐλιές καί βράχια. Ἐδῶ ἤρθαμε γιά τήν ψυχή μας, ἤρθαμε γιά ἀγάπη. Ἄν χάσουμε τήν ἀγάπη, χάσαμε τόν Θεό. Αὐτά θά τ' ἀφήσουμε, ἀλλά τήν ἀγάπη θά τήν πάρουμε καί θά πάρουμε καί τό μῖσος. Καί τί βγαί-

νει, Γέροντα, ἐμεῖς ἀφήσαμε γονεῖς, ἀφήσαμε τόσα καί τόσα καί τώρα θά μαλώσουμε γι' αὐτό, θά γίνουμε ρεζίλι “Ἀγγέλοις καί ἀνθρώποις” καί σ' ὅλη τήν κτίση;».

Καί ἔτσι ὁ ἀγενής μοναχός ὑποχώρησε. Καί ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἐκ τῶν ὑστέρων ὁμολογοῦσε: «Ἄν δέν κυριαρχοῦσα στόν θυμό μου ἐκείνη τή μέρα, ἴσως καί νά σκότωνα τόν μοναχό, γιατί εἶχα τόση ἀνδρεία καί δύναμη μέσα μου, πού μποροῦσα νά τά βάλω μέ δέκα καί νά τοὺς νικήσω. Ἐτσι ἦταν ἡ πρώτη νίκη πού ἔκανα στό ἀρχικό μου στάδιο. Ἀπό τότε ἔνιωσα τόν θυμό, τήν ὀργή νά ἔχει πέσει, νά μὴν ἔχει αὐτή τήν ἔνταση. Ἡ πραότητα ἄρχισε νά μοῦ θωπεύει τήν καρδιά».

ΜΗΝΥΜΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΡΟΝΑΞΙΑΣ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ ΕΠΙ ΤΩ ΝΕΩ ΕΤΕΙ 2024

*Πρός τούς εὐσεβεῖς Χριστιανούς
τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Παροναξίας*

Ἀδελφοί μου,

Πλημμυρίζει ἡ καρδιά μας ἀπὸ αἰσθήματα δοξολογίας καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν Θεὸ ποὺ μᾶς ἀξίωσε νὰ φθάσουμε στὴν πρώτη τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου, μιὰ ἡμέρα ἑορταστικὴ ἀλλὰ καὶ πολυσήμενη, ποὺ προστίθεται στὸ ἐόρτιο ψηφιδωτὸ τῆς εὐλογημένης περιόδου τοῦ Ἁγίου Δωδεκαμήρου ποὺ διανύουμε.

Σήμερα ἑορτάζουμε ἀρχικὰ τὸ γεγονός τῆς κατὰ σάρκα Περιτομῆς τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Σωτὴρας Χριστὸς, μετὰ τὴν ἄκρα συγκατάβασή Του νὰ γεννηθεῖ μέσα στὰ στενὰ ὅρια τῆς κτιστῆς πραγματικότητας, συνεχίζει νὰ μᾶς ἐκπλήσσει μὲ τὸ μέγεθος

τῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ τῆς ταπεινώσεώς Του. Καταδέχεται νὰ περιτμηθεῖ τὴν σάρκα Του γιὰ νὰ λυτρώσει τὸν λαὸ Του ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ νόμου καὶ νὰ τὸν ἀπελευθερώσει ἀπὸ τὰ τελετουργικὰ σύμβολα τῆς βασισμένης στὸν Νόμο πρώτης καὶ πλέον Παλαιᾶς Διαθήκης. Μὲ τὴν περιτομή Του ὁ Χριστὸς δείχνει ὅτι ἔχει ἔλθει γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν κόσμον καὶ νὰ ταυτίσῃ τὸν ἑαυτὸ Του ἀπόλυτα μὲ ὅλους ἐμᾶς τὰ δημιουργήματά Του, προσφέροντάς μας τὴ δυνατότητα νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴ σκιά τοῦ νόμου στὸ φῶς τῆς Πίστεως. Αὕτὴ εἶναι ἡ ἄκρα ταπείνωση τοῦ Θεοῦ, ἡ ὑπερβολικὰ μεγάλη Του στοργὴ καὶ συμπάθεια, ἡ ἄρρητη καὶ ἀνείπωτη ἀγάπη Του. Ἐτσι συνέταξε καὶ ὑπέγραψε ὁ Κύριος τὴν Καινὴ Διαθήκη, τὴ νέα δηλαδὴ συμφωνία Του μαζί μας κάνοντας μέσα ἀπὸ τὴ θνητὴ σάρκα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κανένας ἄλλος δὲ θὰ μπορούσε νὰ κάνει, ὥστε

διὰ τῆς πίστεως σὲ Αὐτὸν ὅλοι ὅσοι πιστεύουν νὰ μποροῦν νὰ δικαιωθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Μαζὶ μὲ τὴ Δεσποτικὴ ἐορτὴ τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου, σήμερα ἐορτάζουμε καὶ τὴ μνήμην ἐνὸς σπουδαίου Ἁγίου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, τοῦ Οὐρανοφάντορος Μεγάλου Βασιλείου. Αὐτὸς ὁ πραγματικὰ μέγας Ἅγιος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεώς μας ὑπῆρξε κορυφαία πνευματικὴ προσωπικότητα, συνδυάζοντας πολλὰ χαρίσματα, ὅπως πλούσια ἑλληνικὴ κλασικὴ παιδεία καὶ γνήσια ὀρθόδοξη θεολογικὴ γνώση, ποιμαντικὴ διακονία, προστασία τῶν ἀδυνάτων, ἔλεγχος τῶν ἰσχυρῶν, πνευματικὸ, ἐκκλησιολογικὸ καὶ λειτουργικὸ ἥθος καὶ ἀπέραντη ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση στὸν Λυτρωτὴ Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ ἀκρίβεια τῆς πίστεως ἦταν τὸ ἀπόλυτο κριτήριό γιὰ τὴν ὀριοθέτηση τῆς ἐκκλησιαστικῆς Του ἀποστολῆς κατὰ τὴν ὁποία ἀγωνίσθηκε μὲ ὅλες του τὶς δυνάμεις ὥστε νὰ σαρκώσει τὴν Ὁρθοδοξία μέσα στὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας. Γιὰ ὅλους ἐμᾶς ἀποτελεῖ πρότυπο ἀγιότητος, ἀφοσιώσεως στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ ἀγάπης πρὸς τὸν συνάνθρωπο ποὺ ὁ ἴδιος ὡς Ἐπίσκοπος διηκόνησε καὶ βοήθησε μὲ κάθε τρόπο. Ζητοῦμε τὶς εὐχὲς τοῦ Ἁγίου Βασιλείου καὶ τὶς πρεσβεῖες Του πρὸς τὸν Θεό, ὥστε τιμῶντας τον νὰ γινόμαστε ἄξιοι μιμητὲς τῆς ἀγίας βιοτῆς του.

Σήμερα ὅμως, μαζὶ μὲ τὶς ἐορτὲς ποὺ προαναφέραμε ἐορτάζουμε καὶ τὴν ἐναρξη μιᾶς νέας χρονιᾶς, ἐνὸς νέου ἐνιαυτοῦ ὅπως λέμε στὴν ἐκκλησιαστικὴ γλῶσσα. Ἡ εἰσοδὸς μας στὸ νέο ἔτος 2024 ἀποτελεῖ μιὰ ἀκόμῃ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ πρὸς ὅλους μας, καὶ μιὰ νέα εὐκαιρία νὰ ἀξιοποιήσουμε τὸ δῶρο τοῦ χρόνου κυρίως πρὸς τὸ πνευματικὸ μας συμφέρον, ἐργαζόμενοι τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ καὶ καλλιεργώντας τὶς ἀρετὲς ποὺ μᾶς βοηθοῦν στὴν κοινωνία καὶ τὴν ἑνώσή μας μὲ τὸν Σαρκωθέντα Χριστό.

Τὸ ταξίδι μέσα στὸν χρόνο ἀποτελεῖ πάντοτε γιὰ τὸν ἄνθρωπο μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες προκλήσεις στὴ ζωὴ του. Οἱ μέρες, οἱ μῆνες, τὰ χρόνια περνοῦν καὶ κυλοῦν σὰν ὀρμητικὸς χεῖμαρρος ποὺ παρασύρει στὸ διάβα του τὴν ὑπαρξή μας. Ὅσο καὶ ἂν προσπαθοῦμε νὰ τὸν σταματήσουμε ἢ ἔστω νὰ τὸν ἐπιβραδύνουμε, τόσο περισσότερο διαπιστώνουμε πόσο ἀδύνατο εἶναι αὐτό, ἀφοῦ τὰ σημάδια του, ὅταν περνᾷ, μένουν ἀνεξίτηλα πάνω μας ἀλλὰ καὶ γύρω μας. Ὑπάρχει ὅμως ἓνας τρόπος, ὅχι νὰ σταματήσουμε τὸν χρόνο ἀλλὰ νὰ τὸν ὑπερβοῦμε ἀναχαιτίζοντας τὴν ὁρμή του. Αὐτὸν τὸν τρόπο μᾶς τὸν προσφέρει ἡ Ἁγία

μας Ἐκκλησία μέσα ἀπὸ τὶς ἐορτὲς καὶ τὴ Θεία Λατρεία της. Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους καὶ ἐνῶ ἐορτάζουμε ἱστορικὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος, ὅπως ἡ Γέννηση, ἡ Βάπτιση, τὸ Πάθος καὶ ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου, στὴν ὑμνολογία ὅλων αὐτῶν τῶν ἐορτῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν ἄλλων ἀκόμα, κυριαρχεῖ ἡ λέξις «Σήμερον». «Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν Ὑπερούσιον τίκτει...», «Ἐν τοῖς ρεῖθροισι σήμερον τοῦ Ἰορδάνου...», «Σήμερον ὁ Χριστὸς ἐν Ἰορδάνῃ ἤλθε βαπτισθῆναι...», «Σήμερον κρεμάται ἐπὶ ξύλου...», «Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστὲ συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι...». Αὐτὴ ἡ μεταφορὰ τοῦ παρελθόντος στὸ σήμερον δὲν εἶναι ἀπλῶς συμβολικὴ ἀλλὰ πραγματικὴ, ἀφοῦ ὅλα τὰ γεγονότα ποὺ ἀφοροῦν στὴν σωτηρία μας συνδέονται μὲ τὸ πρόσωπο τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι «χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας». (Εβραίουις ιγ', 8). Ἔτσι, ὁ χρόνος στὴ ζωὴ μας ἀπὸ ἀπόλυτο μέγεθος μεταμορφώνεται σὲ σχετικὸ καὶ ἐμεῖς καλούμαστε νὰ τὸν ἀξιοποιοῦμε ἀκολουθώντας τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ἀπόλυτη πίστη καὶ πεποίθησι ὅτι ὅσο περισσότερο στενεύουν τὰ χρονικὰ ὅρια αὐτοῦ τοῦ κόσμου τόσο πιὸ κοντὰ ἐρχόμαστε στὴν αἰωνιότητα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ποὺ ὁ Χριστὸς μᾶς προσέφερε μὲ τὴ Σάρκωσή Του καὶ τὴν ὅλη Θεία Οἰκονομία Του.

Μὲ αὐτὲς τὶς ταπεινὲς σκέψεις, καὶ ἀφοῦ ἐκφράσω τὴν ἄπειρη εὐχαριστίαν καὶ ἐγνωμοσύνην μου πρὸς τὸν Σωτῆρα Χριστὸν γιὰ ὅλα τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης Του, θὰ ἤθελα νὰ εὐχηθῶ πρὸς ὅλους ἡ νέα χρονιά νὰ εἶναι αὐτὴ ποὺ θὰ μᾶς φέρει ἀκόμα πιὸ κοντὰ στὰ ὄνειρα καὶ τοὺς στόχους μας, ἀλλὰ κυρίως θὰ μᾶς ἐνώσει ἀγαπητικὰ μὲ τὸν Θεὸ καὶ μετὰξὺ μας.

***Καλὴ χρονιά, εὐλογημένη καὶ ἀγιασμένη!
Εἰρηνικὸ, εὐφρόσυνο καὶ σωτήριο τὸ νέο ἔτος 2024!***

Μὲ θερμὲς εὐχὰς καὶ πολλὴ πατρικὴ ἀγάπη,

Ὁ Ἐπίσκοπός σας,

† Παρονασίας Καλλίνικος
† Ο ΠΑΡΟΝΑΣΙΑΣ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

Ἀποφθέγματα Ἀγίων

Ἡ ψυχὴ ποὺ πάντοτε στὰ προβλήματα εὐχαριστεῖ τὸν Θεό, δέν ὑστερεῖ καθόλου, ἀπὸ τὴν ψυχὴ τῶν μαρτύρων.

Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος

Κάθε θλίψη ποὺ τὴν ὑποφέρουμε μέ καρτερία, γίνεται ἓνα εἶδος σκάλας ποὺ μᾶς ἀνεβάζει στὴν τελειότητα.

Ἅγιος Νεκτάριος

Ὅ,τι εἶναι ἡ ρίζα γιὰ ἓνα δέντρο, αὐτό εἶναι καὶ ἡ πίστη γιὰ τὴν ψυχὴ.

Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης

Ἡ πολυχρόνια ὑπομονὴ ὁδηγεῖ στὴν ταπείνωση. Ἡ ταπείνωση ὁδηγεῖ στὴν ὑγεία τῆς ψυχῆς. Ἡ ὑγεία τῆς ψυχῆς στή γνώση τοῦ Θεοῦ. Ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ, στή ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Καί τέλος, ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, στή χαρὰ τοῦ Θεοῦ, τὴ γλυκύτερη ὅλων.

Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος

Πολλές φορές οὔτε ὁ κόπος, οὔτε οἱ μετάνοιες, οὔτε οἱ σταυροὶ προσελκύουν τὴ χάρη. Τό οὐσιαστικότερο εἶναι νὰ φύγεις ἀπ' τὸν τύπο καὶ νὰ πηγαίνεις στὴν οὐσία. Ὅ,τι γίνεται, νὰ γίνεται ἀπὸ ἀγάπη.

Ὅσιος Πορφύριος ὁ Καυσοκαλυβίτης

Υπάρχουν τρεῖς παγίδες τοῦ Σατανᾶ ποὺ κλέβουν τὴ χαρὰ καὶ τὴν εἰρήνη: ἐνοχές γιὰ τό παρελθόν, φόβος γιὰ τό μέλλον, ἀχαριστία γιὰ τό παρόν.

Μέγας Ἀντώνιος

Μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ἓναν ἄνθρωπο δέν εἶναι ἡ ὑγεία, ὁ πλοῦτος, οἱ φίλοι καὶ ἡ δόξα. Ἡ μεγαλύτερη εὐτυχία γιὰ ἓναν ἄνθρωπο εἶναι νὰ ἔχει αἰσιοδοξία.

Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς

Γιατί κρίνουμε τοὺς ἀδελφούς μας; Διότι δέν προσπαθοῦμε νὰ γνωρίσουμε τὸν ἑαυτό μας. Ὅποιος καταγίνεται μέ τὴ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ του, δέν προλαβαίνει νὰ παρατηρεῖ τοὺς ἄλλους. Κατάκρινε τὸν ἑαυτό σου καὶ θὰ παύσεις νὰ κατακρίνεις τοὺς ἄλλους.

Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σαρῶφ

Ἡ ἐμβληματική Ἱερὰ Μονή Φωτοδότη Χριστοῦ στὸν Δανακό

Εἰρήνης Βασιλάκη, Ἀρχαιολόγου

Τὸ μοναστήρι τοῦ Φωτοδότη Χριστοῦ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ ἀρχαιότερα τῆς Νάξου, χτισμένο σέ μία περίοπτη περιοχὴ, κατάφυτη ἀπὸ αἰωνόβιες βελανιδιές. Βρίσκεται λίγο πιο πάνω ἀπὸ τὸ χωριὸ Δανακὸς καὶ σέ ὑψόμετρο 480 μέτρων ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἀνατολικά ἀπλώνεται ἡ θάλασσα τῆς Μουτσούνας καὶ τὰ Λυγαρίδια καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνει μὲ εὐκολία τὰ νησάκια Μάκαρες καὶ τὴ Δονοῦσα (εἰκ. 1, ἡ θέα ἀπὸ τὸ μοναστήρι πρὸς τὴ θάλασσα).

Σύμφωνα μὲ τὴν παράδοση, ἡ ὁποία περνάει ἀπὸ γενιά σέ γενιά, στὴ θάλασσα τῆς Μουτσούνας ἔπλεε πρὶν ἀπὸ πολλοὺς αἰῶνες κάποια βασίλισσα τοῦ Βυζαντίου – ἴσως ἡ Εἰρήνη ἡ Κομνηνή. Ἐπειδὴ εἶχε ξεσπάσει μεγάλη θαλασσοταραχὴ, ἡ βασίλισσα παρακαλοῦσε θερμὰ τὸν Χριστὸ νὰ τοὺς σώσει καὶ ὑποσχέθηκε ὅτι ἐὰν σωθοῦν, ὅπου δεῖ τὸ πρῶτο φῶς, ἐκεῖ θὰ κτίσει ἓνα μοναστήρι. Ἀφοῦ ἡ βασίλισσα σώθηκε ἀπὸ τὴν τρικυμία καὶ βγῆκε στὴ στεριά ἀντίκρισε τὸ πρῶτο φῶς ἐκεῖ ὅπου στὴ συνέχεια ἔκτισε τὸ μοναστήρι, τὸ ὁποῖο καὶ ἀφιέρωσε στὸν Φωτοδότη Χριστό.

Ἄς προχωρήσουμε τώρα στὴν περιγραφή τοῦ μοναδικοῦ αὐτοῦ μνημείου. Πρόκειται γιὰ ἓνα πυργομοναστήρι, πού εἶναι χαρακτηριστικὸς τύπος ὁχυρωμένου ναξιῳτικοῦ μοναστηριοῦ (ὅπως ἡ μονὴ Φανερωμένης, ἡ μονὴ Ὑψηλοτέρας, τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Χρυσοστόμου, τὸ μοναστήρι τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καὶ τὸ μοναστήρι τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου). Ἐχει ὕψος περίπου 15 μέτρα καὶ καλύπτει συνολικὴ ἔκταση 900 τ.μ. Διακρίνουμε ἰσόγειο, πρῶτο καὶ δεῦτερο ὄροφο (εἰκ. 2, ἡ βορειοδυτικὴ ὄψη

του μνημείου). Τό Καθολικό –πού είναι αφιερωμένο στη Μεταμόρφωση του Σωτήρος– ήταν αρχικά μία παλαιοχριστιανική κιονοστήρικτη βασιλική. Αργότερα, λόγω στατικών προβλημάτων, μετατράπηκε σε ιδιότυπο τρουλαίο τετρακίονιο με νάρθηκα ναό και προστέθηκε πάνω σε αυτόν ο πρώτος και ο δεύτερος όροφος. Κατά τους μέσους βυζαντινούς χρόνους προστέθηκε στο Καθολικό καμαροσκεπές παρεκκλήσιο αφιερωμένο στον Άγιο Νικόλαο (εικ. 3, τό παρεκκλήσιο του Αγίου Νικολάου έσωτερικά). Σήμερα ή μονή έχει τή μορφή πύργου ένισχυμένου αμφίπλευρα από βαριές άντηρίδες (εικ. 4, ή άνατολική όψη του μοναστηριού όπου διακρίνονται οί ένισχυτικές άντηρίδες).

Ό τροϋλος στηρίζεται σε τέσσερις μαρμαρίνους κίονες. Στο Ίερό υπάρχουν τρεις Άγιες Τράπεζες, μία για κάθε κλίτος. Η κεντρική είναι ή μεγαλύτερη και διατηρεί σύνθρονο. Τό τέμπλο είναι μαρμάρινο, όπως και τό δάπεδο. Στην όροφή διακρίνονται καταπακτές έπικοινωνίας. Επίσης, στα βόρεια του κυρίως ναού υπάρχουν δύο μικρά δωμάτια. Πιθανότατα πρόκειται για μία δεξαμενή και μία κρύπτη (εικ. 5, ή άνατολική όψη του ναού έσωτερικά).

Όσον αφορά τις τοιχογραφίες και τά γλυπτά του ναού, αυτά είναι ιδιαίτερα σημαντικά. Έχουν αποκαλυφθεί ανεικονικές τοιχογραφίες της εικονομαχικής περιόδου που χρονολογούνται στον 9ο αιώνα. Αυτές εντοπίστηκαν πίσω από την Αγία Τράπεζα του κεντρικού κλίτους. Λείψανα τοιχογραφιών διακρίνονται και στον βόρειο τοίχο του νάρθηκα (εικ. 6, η ανεικονική τοιχογραφία πίσω από την Αγία Τράπεζα). Το όλο μάρμαρο τέμπλο, ανακαινισμένο τό 1718, φέρει θαυμάσια ανάγλυφα σκαλίσματα και παραστάσεις ζώων. Ολόκληρο είχε χρώματα από κηρομαστίχην, τά όποία διασώζονται σε μερικά σημεία μέχρι σήμερα. Η τεχνική της κηρομαστίχης είναι σπανιότατη στον έλλαδικό χώρο (εικ. 7, μέρος του αναγλύφου του τέμπλου με παράσταση ζώων).

Στόν πρώτο όροφο όδηγούμαστε με μία έξωτερική κτιστή σκάλα. Έκεί βρίσκεται η τράπεζα του μοναστηριού, τό άρχονταρίκι και οί αποθήκες. Περιμετρικά στόν δεύτερο όροφο διακρίνονται διώροφα κελιά, έσωτερικές κτιστές σκάλες, αποχωρητήρια, ύδρορροές, πολεμίστρες, έπάλξεις και οί βάσεις δίλοβου καμπαναριού (εικ. 8, άποψη του τρούλου και της έσωτερικής αυλής στόν όροφο).

Τά κτηριακά απομεινάρια που βρίσκονται εντός του περιβόλου της μονής αποδεικνύουν την παρουσία μοναχών δραστήριων. Τά κατάλοιπα αυτά ανήκουν σε παλαιό έλαιοτριβεύο και σε πατητήρι. Στό πίσω μέρος του μοναστηριού βρέθηκε ότι υπήρχε φοϋρνος στόν όποιον οί Πατέρες έψηναν κεραμικά σκεύη (εικ. 9, άποψη του περιβόλου και της πύλης εισόδου στό μοναστήρι).

Η μονή Φωτοδότη ανακαινίστηκε την περίοδο 2000-2006 και σήμερα βρίσκεται σε άριστη κατάσταση. Πανηγυρίζει στις 6 Αυγούστου, όπου πλῆθος κόσμου συρρέει γιά νά προσκυνήσει και νά προσευχηθεί.

Η ιστορία του μοναστηριού, τό μνημειακό του κάλλος σε συνδυασμό με την καταπράσινη περιοχή και τή θέα στό πέλαγος, αποτελεί άδιαμφισβήτητητα γιά τόν έπισκέπτη μία μοναδική έμπειρία που δέ θά λησμονήσει ποτέ.

Ἀγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου Περὶ προσευχῆς

Εὐτυχίας Λαμπαδάκη, Φιλολόγου

Γιὰ ὅλους τοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας ὁ πιστὸς αἰσθάνεται μιά βαθειά εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν αἱματηρὴ ἢ ἀναίμακτη θυσία τους, ποὺ ἀποτελεῖ ἓνα ἅγιο παντοτεινὸ παράδειγμα γιὰ τὸν κάθε χριστιανό καὶ μία βεβαίωση τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. Πράγματι οἱ Ἅγιοί μας εἶναι ἡ «ἐφαρμοσμένη ὀρθόδοξη πνευματικότητα» καὶ τοὺς ὀφείλουμε εὐγνωμοσύνη, τιμὴ, ἡ ὁποία συγχρόνως εἶναι καὶ δοξολογία πρὸς τὸν Θεό.

Ἐξχωριστὴ θέση στὴν καρδιά τῶν ἀπανταχοῦ ὀρθοδόξων κατέχει ὁ Ἅγιος Νικόδημος, ὁ νοερός πολύεδρος ἀδάμας ποὺ ἔλαμψε, φώτισε καὶ φωτίζει τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ὁ ὁδοδείκτης, ποὺ μᾶς παρέχει τὴν ἀσφάλεια νὰ βαδίζουμε τὴν ὁδὸ τῆς ἀγιότητος, ὁ σοφὸς καὶ ἀσκητικὸς συγγραφέας, ὁ ὑμνογράφος ὁ ἀξιοζήλευτος. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ ἄγευστοι προσευχῆς εἴμαστε καὶ μὴ μελετητὲς τοῦ ἔργου τοῦ Ἁγίου, θὰ ἀντιγράψουμε τίς συμβουλές του γιὰ τὴν ἐπικοινωνία με τὸν Θεό ἀπὸ τὴ διατριβὴ τοῦ π. Ἀριστάρχου Γκρέκα: «Ἡ ἡσυχαστικὴ πνευματικὴ σὺν ἔργῳ τοῦ Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτη».

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος παρουσιάζει τὴν προσευχὴ ὡς τὸ σημαντικότερο καὶ ἀποτελεσματικότερο ὄπλο κατὰ τῆς ἁμαρτίας καὶ ὑπὲρ τῆς μετανοίας. Ἡ προσευχὴ ἐνδυναμώνει καὶ χαριτώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ εἶναι ὁ ἀποτελεσματικότερος τρόπος ἐπικοινωνίας μὲ τὸν Θεό, καλλιεργεῖ δὲ τὴν ταπεινώση στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἐπιζητεῖ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Ὁ μετανοῶν προσευχόμενος ἀποφεύγει τὴν ἁμαρτία, ὁδηγεῖται στὴν μετάνοια καὶ ἐλκύει τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ τὸν ἐπισκιάζει καὶ τὸν στηρίζει στὴν μετάνοια καὶ τὴν σταθερότητα τῆς πνευματικῆς ζωῆς καὶ τὸν ὁδηγεῖ στὸν ἁγιασμό. Θεωρεῖ ὅτι ὅσο ἀνάγκη ἔχει ὁ ἄνθρωπος τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ τόσο ἀνάγκη ἔχει καὶ τὴν προσευχὴ, γιατί ἡ προσευχὴ εἶναι μέσο καὶ πρόξενος τῆς θείας βοήθειας πρὸς τὸν ἄνθρωπο καὶ χορηγεῖ στὸν ἄνθρωπο κάθε ἀγαθό. Πρέπει ὁ χριστιανὸς νὰ προσέρχεται στὴν προσευχὴ μὲ σταθερὴ ἀπόφαση, ἐπιθυμῶντας συνεχῶς τὸ θεῖο θέλημα καὶ πάντα αὐτὸ ποὺ ἀρέσει στὸν Θεό, πορευόμενος μὲ ἀνάλογα ἔργα πρὶν καὶ μετὰ τὴν προσευχὴ. Ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἀρχίσει καὶ νὰ ὁλοκληρώσει κάθε ἀρετὴ δίχως νὰ ξεκινήσει μὲ τὴν προσευχὴ πρὸς τὸν Θεό αἰτούμενος βοήθεια γιὰ τὴν χορήγηση τῶν ἀρετῶν.

Ὑπάρχουν διάφοροι τρόποι προσευχῆς. Ἀρχικὰ ὁ Ἅγιος Νικόδημος τοὺς προσδιορίζει σὲ δύο. Ὁ ἓνας εἶναι πρὸς τὸν ἐπουράνιο Πατέρα ὡς εὐχαριστία, δοξολογία καὶ ἀναφορὰ τῶν αἰτημάτων. Ὁ ἄλλος εἶναι ἡ προσφυγὴ στοὺς ἀγγέλους καὶ

τούς αγίους, γιατί ἐπιθυμοῦν τὴν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐφόσον εἶναι πλουτισμένοι μὲ ὑπερφυσικά χαρίσματα, μποροῦν νὰ βοηθήσουν τοὺς πιστοὺς. Γι' αὐτὸ στὴν ἄσκηση τῆς προσευχῆς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀφιερῶσει κάθε μέρα τῆς ἐβδομάδας στὴν τιμὴ τῶν ἐπουρανίων δυνάμεων καὶ ἁγίων, ἡ ὁποία διευκολύνει τὴν προσευχὴ τῶν πιστῶν. Ὅπως δὴποτε ὁμως καθημερινὰ καὶ σὲ ἐξέχουσα θέση εἶναι ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος, πού εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλα τὰ κτίσματα καὶ προσφέρει ἀναρίθμητες εὐεργεσίες στοὺς πιστοὺς. Ἐπιπροσθέτως, διευκολύνοντας τὸν πιστὸ γιὰ τὴν κατανόηση τῆς προσευχῆς διδάσκει ὅτι ὑπάρχουν δύο μέθοδοι πού μπορεῖ νὰ προσεύχεται ὁ καθένας, ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἡ ἐξωτερικὴ. Ἡ ἐσωτερικὴ προσευχὴ συναλλάσσεται μὲ τὸν ἐξωτερικὸ τρόπο, τίς ἀκολουθίες δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, πού συνδυάζονται μὲ διαφοροὺς τρόπους προσευχῆς, ὅπως ἡ ὀρθοστασία μέσα στὸν ναό, οἱ γονυκλισίες καὶ ἡ ἀνάπαση τῶν χειρῶν. Οἱ διατεταγμένες ἀκολουθίες, ὁ Ἑσπερινός, τὸ Ἀπόδειπνο, τὸ Μεσονυκτικόν, ὁ Ὅρθρος καὶ ἡ Θ. Λειτουργία ὀρίζουν τὸν «χρόνο» τῆς προσευχῆς τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ὁ τύπος τῆς διατεταγμένης προσευχῆς. Ὁ ἐσωτερικὸς τρόπος ὁμως εἶναι ἡ ἀπερίσπαστη συγκέντρωση τοῦ νοῦ στὰ λόγια τῆς προσευχῆς, ἡ ὁποία ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὴν αἴσθηση ὅτι βρίσκεται κανεὶς ἐνώπιον τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ μὲ κατάνυξη, συντριβὴ καὶ δάκρυα ταπεινώσεως. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἐσωτερικὴ προσευχὴ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς. Παράλληλα ὁ Νικόδημος δίδασκε καὶ τὴν ἀναγκαιότητα τῆς κοινῆς προσευχῆς καὶ θείας

Τοιχογραφία στὸν Ἱερό Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικोधήμου πόλεως Νάξου, ἔργο τοῦ ἀγιογράφου Ἀντωνίου Λαμπαδάκη.

λατρείας στὸν ναό. «Στὴν Χρηστοθήεια τῶν Χριστιανῶν» ὁ ἅγιος προτρέπει τοὺς χριστιανούς στὸν κόσμον νὰ μετέχουν στὶς ἀκολουθίες τοῦ Ἑσπερινοῦ, Ὕρθρου καὶ στὴν Θεία Λειτουργία οἰκογενειακῶς. Τοὺς καλεῖ μάλιστα νὰ συμμετέχουν καὶ νὰ μὴν ἀπέχουν ἀπὸ τίς κοινές ἀκολουθίες προφασιζόμενοι τὴν κατὰ μόνας προσευχή στὸ σπίτι. Ἡ προσευχή τοῦ πιστοῦ εἶναι εὐπρόσδεκτη καὶ εὐάρεστη στὸν Θεό ὅταν γίνεται μέσα στὴν Ἐκκλησία, καθὼς προσευχόμενος ἀπὸ κοινοῦ μέ τοὺς ἄλλους πιστοὺς στή λατρευτική σύναξη τῆς Ἐκκλησίας ἐνώνει τὴν προσευχή του μέ τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, ἀφοῦ στὴν θεία μυσταγωγία ἐνώνονται οἱ προσευχές τῶν πιστῶν μέ τίς μεσιτείες τῶν ἁγίων καὶ τῆς Θεοτόκου. Μία συνοπτική ἀλλά πλήρη παρουσίαση τῆς προσευχῆς κάνει ὁ Ἅγιος Νικόδημος στὸ «Ἀπάνθισμα λίαν κατανυκτικῶν εὐχῶν» ποῦ ἀποτελεῖ μία σύνοψη τῆς πατερικῆς διδασκαλίας περὶ προσευχῆς. Ἡ προσευχή εἶναι ἡ ἀναγκαϊότερη καὶ ὑψηλότερη ἀρετὴ ἀπὸ ὅλες τίς ἀρετές, ὅπως ἡ νηστεία, ἡ ἄσκησις, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ ἀγρυπνία, ἡ παρθενία, καὶ οἱ λοιπές θεοειδεῖς ἀρετές. Ἡ ἱερὴ προσευχή ἀπὸ μόνη τῆς ἐνώνει καὶ συνάπτει τὸν ἄνθρωπο μέ τὸν Θεό καί, ἀντιστρόφως, τὸν Θεό μέ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἐνώνει τὰ δύο σέ ἓνα Πνεῦμα.

Ἡ προσευχή ἐμπνέει πιστοὺς καὶ ἀναδεικνύει ἁγίους στὴν ἐποχή μας, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν πρόσφατη ἁγιοκατάταξη τῶν σύγχρονων ἁγιορειτῶν οὐχὶ μόνον ἁγίων. Ὁ Γέροντας Αἰμιλιανός, μακαριστὸς καθηγούμενος τῆς Ἱ. Μονῆς Σίμωνος Πέτρας, ἔλεγε γιὰ τὴν καθοριστικὴ διδασκαλία τοῦ Ἁγίου περὶ προσευχῆς καὶ τὴν ἀναγεννητικὴ ἀξία τοῦ ἔργου του, σέ μία σύναξη τῆς ἀδελφότητας: «Εκεῖνα τὰ χρόνια –περίπου τό 1970– δέν εἴχαμε στά χέρια μας τίς ἐκδόσεις τῶν Πατέρων. Τὸν Ἅγιο Νικόδημο διαβάσαμε, ἀπὸ τὸν Ἅγιο Νικόδημο ἐμπνευστήκαμε, μόνος ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὑπῆρχε, μελετούσαμε τὰ ἔργα του». Ὁ Ἅγιος Νικόδημος δικαιούται νὰ χαρακτηριστεῖ ὡς «ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς», ἀφοῦ εἶχε τὴν νοερά προσευχή ἀδιάλειπτα στὴν καρδιά του κατὰ τὸν λόγιο μοναχό Θεόκλητο Διονυσιάτη.

Διαπιστώνουμε λοιπὸν πὼς οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν μία ἀπὸ τίς μεγαλύτερες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, ἀφοῦ ἅμεσα ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν ἐνωσή μας μέ τὸν Θεό. Πολύ χρήσιμη καὶ ἀνακουφιστικὴ εἶναι ἡ «φιλία» μέ τοὺς Ἁγίους. Ὅντως οἱ Ἅγιοι εἶναι οἱ καλῆτεροι φίλοι μας. Σ' αὐτοὺς καταφεύγουμε καὶ ἀνοίγουμε τὴν καρδιά μας ἀπόλυτα καὶ μέ ἀσφάλεια, ἐκμυστηρευόμενοι ὅλα τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μας, τοὺς φόβους, τὰ βάσανα, τίς ἀνησυχίες καὶ τὰ ἄγχη μας. Γι' αὐτὸ εἶναι πολὺ χρήσιμο νὰ υἱοθετήσουμε ἓναν Ἅγιο ὡς φίλο μας, νὰ τιμοῦμε ἰδιαίτερος τὴν μνήμη του μέ νηστεία, ἐξομολόγησις, ἐκκλησιασμό καὶ Θεία Κοινωνία, μέ ἀνάγνωσις τῆς παρακλήσεώς του καὶ συνεχὴ αἴσθησις τῆς παρουσίας του «ὡσεὶ παρόντος» στή ζωὴ μας. Καὶ ἐπειδὴ τίποτε ἄλλο δέν θὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μίμησι τῶν Ἁγίων, ἃς ἀκολουθήσουμε τό φωτεινὸ παράδειγμα τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου ποῦ μᾶς ὁδηγεῖ στὴν κατὰκτησι τοῦ κόσμου τῆς πνευματικῆς ἐν Χριστῷ ἐλευθερίας. Ἀμήν.

Τά Νέα τοῦ Προσκυνήματος

Γράφει ἡ Σοφία Οἰκονόμου

Τό ἐξάμνηο αὐτό κύλησε μέ τόν Ἱερό Ναό τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς νά ζωντανεύει ἀπό τίς Θεῖες Λειτουργίες σχεδόν καθημερινά. Εἴχαμε καί τά πανηγύρια μας τά καλοκαιρινά καί τά μετακαλοκαιρινά ὅπου πλῆθος προσκυνητῶν κατέκλυζε τόν Ναό μας: στίς 25 Ἰουλίου τιμήσαμε τήν Κοίμηση τῆς Ἁγίας Ἄννας, τόν Δεκαπενταύγουστο τήν Κοίμηση τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, στίς 21 Νοεμβρίου εἴχαμε Λειτουργία γιά τά Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, στίς 9 Δεκεμβρίου γιά τή Σύλληψη τῆς Ἁγίας Ἄννης καί ἐκλείσε ἡ χρονιά τήν ἐπομένη τῶν Χριστουγέννων ὅπου ἀξιωθήκαμε νά ζήσουμε τήν πανηγυρική λειτουργία γιά τή Σύναξη τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Πάντα, γιά τήν ἐξυπηρέτηση τῶν πιστῶν, ὥστε νά μποροῦν νά συμμετάσχουν στίς λειτουργίες, εἶχε προβλεφθεῖ λεωφορεῖο, ἐνῶ μετά ἀπό κάθε Λειτουργία εἴχαμε πλούσιο κέρασμα στό ἀρχονταρίκι, μέ τίς γενναιόδωρες προσφορές τῶν προσκυνητῶν.

Αὐτό τό δεύτερο ἐξάμνηο τοῦ 2023 ἦταν ἰδιαίτερα σημαντικό γιά τό Ἱερό μας Προσκύνημα, ἀφοῦ τόν Ἰούνιο ὁλοκληρώθηκε μέ ἐπιτυχία ὁ διεθνῆς ἀνοικτός ἠλεκτρονικός διαγωνισμός σύμφωνα μέ τίς ἰσχύουσες διατάξεις τοῦ Ν.4412/2016 περί δημοσίων συμβάσεων. Γιά τή μελέτη καί τήν κατασκευή τοῦ ἔργου μέ τίτλο «**ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΑΣ**», τό ὁποῖο χρηματοδοτεῖται ἀπό πόρους τοῦ ΕΣΠΑ, ἀναδείχθηκε ἀνάδοχος καί ὑπογράφηκε σύμβαση ὕψους 8.094.430,00 εὐρώ μεταξύ τῆς Κοινοπραξίας τῶν ἐταιρειῶν ΜΤ Α.Τ.Ε - ΥΡΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ Α.Ε. καί τοῦ Δημάρχου Νάξου καί Μικρῶν Κυκλάδων κ. Δημητρίου Λιανοῦ. Δικαιούχος τῆς πράξης τοῦ ΕΣΠΑ εἶναι ὁ Δῆμος Νάξου καί Μικρῶν Κυκλάδων καί κύριος τοῦ ἔργου τό Ἱερό Πανναξιακό Προσκύνημα τῆς Παναγίας Ἀργοκοιλιώτισσας.

Τό ἔργο ἀφορᾷ στήν ἀνακατασκευή τῶν ὑπαρχόντων καί τήν κατασκευή τῶν νέων «κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν» ἐγκαταστάσεων στόν χώρο ἔκτασης 37,5 στρεμμάτων τοῦ Ἱεροῦ Πανναξιακοῦ Προσκυνήματος τῆς Παναγίας Ἀργοκοιλιώτισσας στήν Κόρωνο τῆς Νήσου Νάξου, καί θά ὑλοποιηθεῖ μετά ἀπό **Προγραμματική Σύμβαση** μεταξύ τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τοῦ Ἱεροῦ Πανναξιακοῦ Προσκυνήματος τῆς Παναγίας Ἀργοκοιλιώτισσας πού ἐποπτεύεται ἀπό τήν Ἱερά Μητρόπολη Παροναξίας, καί τοῦ Δήμου Νάξου καί Μικρῶν Κυκλάδων.

Ἡ ἔνταξη τοῦ ἔργου ἔγινε στό Ἐπιχειρησιακό Πρόγραμμα «Υποδομές Μεταφορῶν, Περιβάλλον καί Ἀειφόρος Ἀνάπτυξη 2014-2020» (ΕΠ ΥΜΕΠΕΡΑΑ) μετά ἀπό πρόταση πού ὑποβλήθηκε ἀπό τή Διεύθυνση Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου Νάξου καί Μικρῶν Κυκλάδων. Τό ἔργο θά ὑλοποιηθεῖ ὡς μελέτη – κατασκευή καί **θά ξεκινήσει μέ τήν ἐκπόνηση καί τήν ἔγκριση τῶν ἀπαιτούμενων μελετῶν καί τήν ἔκδοση τῶν σχετικῶν ἀδειῶν, ἐνῶ ἡ ὁλοκλήρωσή του προβλέπεται ἕως τό τέλος τοῦ 2026**. Τό ἔργο θά ἐπιβλέπεται καί θά διοικεῖται κατὰ τήν κατασκευή του, ἀπό τή Διεύθυνση Τεχνικῶν Ὑπηρεσιῶν τοῦ Δήμου Νάξου καί Μικρῶν Κυκλάδων καί θά παρακολουθεῖται γιά τήν ὑλοποίησή του ἀπό τίς ὑπηρεσίες τοῦ ΕΣΠΑ-ΥΜΕΠΕΡΑΑ.

Ἡ πρόταση **στηρίχθηκε στά ἀρχιτεκτονικά σχέδια τῆς μελέτης ὁργάνωσης τοῦ χώρου τῶν Ναοδόμων Σαββίδης & Συνεργάτες, στό γραφεῖο τῶν ὁποίων εἶχε ἀνατεθεῖ ἀπό τόν τότε Πρόεδρο καί τή διαχειριστική ἐπιτροπή τοῦ Ἱεροῦ Πανναξιακοῦ Προσκυνήματος τόν Μάρτιο τοῦ 1996, ὅπως ἐγκρίθηκαν καί συγκεκριμένα ἀπό τό 1997 ἀπό τή Ναοδομία.**

Μέ τήν ἀνακατασκευή τῶν ὑπαρχόντων καί τήν κατασκευή τῶν νέων κοινωνικῶν καί πολιτιστικῶν ἐγκαταστάσεων στόν χώρο τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας, τό ἔργο αὐτό, ἐνταγμένο στό ὑποβλητικό φυσικό περιβάλλον τῆς ὀρεινῆς Νάξου, πρόκειται νά ἀποτελέσει **πυλῶνα ἀνάπτυξης τῆς περιοχῆς πού χειμάζεται ἀπό οικονομική καί πληθυσμιακή συρρίκνωση**. Ἐπίσης σκοπό ἔχει νά ἀποτελέσει:

- Ἱερό Προσκύνημα Πανελληνίας ἐμβέλειας συμπληρώνοντας ὡς κοινωνικό, πολιτιστικό καί θρησκευτικό κέντρο, τή διαχρονική προσφορά τῶν Κυκλάδων καί τῆς Αἰγαιακῆς γῆς στήν πίστη καί ἱερή παράδοση τῶν Ἑλλήνων.

- Χώρο φιλοξενίας πολιτιστικῶν, κοινωνικῶν, θρησκευτικῶν καί πνευ-

ομάδες έμπνευσμένων δασκάλων και μαθητών που θά επιθυμούν νά άφοσιωθοῦν σέ πνευματικές αναζητήσεις και στόχους.

Ο στόχος τών παραδοτέων του έργου «Κοινωνικές και Πολιτιστικές Έγκαταστάσεις Παναξιακού Έρου Προσκυνήματος Παναγίας Αργοκοιλιώτισσας» είναι ή κατασκευή τών κοινωνικών και πολιτιστικών εγκαταστάσεων μέ πρότυπα και νέα καινοτόμα κτήρια, μέ όλοκληρωμένες παρεμβάσεις έξοικονόμησης ενέργειας μέσω έξυπνων συστημάτων διαχείρισης, τήν αναβάθμιση και ανάπτυξη του άνοιχτου χώρου και τήν

ματικών δραστηριοτήτων (διαλέξεις, έκδηλώσεις, τοπικές έορτές, όμιλίες πολιτιστικού ή θρησκευτικού χαρακτήρα κλπ) διαθέτοντας για τόν σκοπό αυτό σύγχρονη τεχνική ύποδομή και εγκαταστάσεις.

- Κυψέλη έκκολάψεως και άναδείξεως πνευματικού, φιλοσοφικού και καλλιτεχνικού έργου από

ένίσχυση του πράσινου, ή εγκατάσταση συστήματος ΑΠΕ για τήν ενεργειακή άυτονομία του χώρου, καθώς και ό έκσυγχρονισμός τών ύποδομών άποχέτευσης και διαχείρισης λυμάτων και άπορριμμάτων μέ τεχνολογικά συστήματα, γύρω από τούς ύπάρχοντες τέσσερεις Έρους Ναούς, τήν Ζωοδόχο

Πηγή, τήν Άγία Άννα, τήν Παναγία Αργοκοιλιώτισσα και τόν Άγιο Σπυρίδωνα.

Οί Κοινωνικές και Πολιτιστικές Έγκαταστάσεις θά περιλαμβάνουν:

- Μουσείο – Βιβλιοθήκη, έπιφ. 300 τ.μ.
- Νέα Τραπεζαρία, έπιφ. 420 τ.μ. 200 θέσεων.
- Αΐθουσα όμιλίων, έπιφ. 740 τ.μ., 300 θέσεων.
- Άποκατάσταση παλαιών κελιών, 100 κλινών.
- Ύπαίθριο άμφιθέατρο, δυναμικότητας έξυπηρετήσης 500 άτομων.
- Διαμόρφωση του περιβάλλοντος χώρου μέ δημιουργία χώρων συναθροίσεως κόσμου κατά τίς πανηγυρικές έκδηλώσεις, καθώς και ίκα-

νός αριθμός υπαιθρίων κλιμάκων, κεκλιμένων επιπέδων, στοών και διαδρόμων κινήσεως πεζών – τροχοφόρων αλλά και η διαμόρφωση του χώρου πρασίνου.

- Χώρους στάθμευσης αυτοκινήτων (έκτός του περιβάλλου).
- Κατασκευή καταλλήλου περιφράγματος για λόγους ασφαλείας.
- Βιοκλιματικό αρχιτεκτονικό σχεδιασμό και ενεργειακή αυτονομία και

αναβάθμιση σε όλα τα κτήρια εκτός των Ίερων Ναών. Επίσης τόσο τα νέα όσο και τα υφιστάμενα κτήρια μετά την αποκατάστασή τους θα εξυπηρετούνται πλήρως από σύγχρονες εγκαταστάσεις ψύξης-θέρμανσης, φωτισμού, ύδρευσης-αποχέτευσης, αερισμού ή κλιματισμού (όπου απαιτείται), τηλεφώνων κλπ. εξοπλισμό σύγχρονων τεχνολογιών για την διεξαγωγή διαλέξεων και τη σύνδεση με διαδίκτυο και ΟΚΩ, εξοπλισμό ασφαλείας μονοκατοικιών και των προσκυνητών σε αυτά, σε οποιαδήποτε εποχή του χρόνου.

Φωτοβολταϊκό πάρκο για την παραγωγή της απαιτούμενης ηλεκτρικής ενέργειας του συγκροτήματος.

Compact ΕΕΑ για την κάλυψη των αναγκών του συγκροτήματος και θα τοποθετηθούν κάδοι ανακύκλωσης και βιοαποβλήτων σύμφωνα με το σύστημα ολοκληρωμένης διαχείρισης απορριμμάτων του Δήμου Νάξου και Μικρών Κυκλάδων με σκοπό την ελαχιστοποίηση της ενεργειακής κατανάλωσης, την υψηλή περιβαλλοντική ποιότητα και το μηδενικό περιβαλλοντικό αποτύπωμα.

Πρόκειται για μία ιστορική στιγμή τόσο για το Πανναξιακό Ίερό Προσκύνημα της Παναγίας της Αργοκοιλιώτισσας όσο και για όλοκληρη τη Νάξο και ιδιαίτερα την όρεινή. Η τεράστια επιθυμία, άφενός του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Παροναξίας κ.κ. Καλλίνικου και αφετέρου του Δημάρχου Νάξου και Μικρών Κυκλάδων κ. Δημήτρη Λιανοῦ νά συμβάλουν από κοινού για την αποκατάσταση των υπαρχόντων εγκαταστάσεων και την υλοποίηση έργων για το Αργοκοίλι όπως είχαν σχεδιαστεί από το 1996, ήταν ο κινητήριο μοχλός για την άψογη συνεργασία μεταξύ της Ιεράς Μητροπόλεως Παροναξίας και της Διοικούσας Επιτροπής του Προσκυνήματος, του Γραμματέα διαχείρισης προγραμμάτων Ευρωπαϊκού Ταμείου Περιφερειακής Ανάπτυξης και Ταμείου Συνοχής, κ. Γιώργου Ζερβού και των συνεργατών του, της Διαχειριστικής Αρχής του ΥΜΕΠΕΡΑΑ και των στελεχών των Υπηρεσιών του Δήμου Νάξου και Μικρών Κυκλάδων, που ανταπεξήλθαν αποτελεσματικά στις απαιτήσεις της ένταξης στο ΕΣΠΑ και της σύναψης δημόσιας σύμβασης ενός τόσο μεγάλου και σημαντικού έργου.

Κάθε βήμα μέχρι στιγμής έχει απαιτήσει άοκνη προσπάθεια, συντονισμό των απαραίτητων εμπλεκόμενων ομάδων και μεμονωμένων ατόμων και αγώνα για τον πιο μικρό έως τον μεγαλύτερο στόχο. Όλοι οι εμπλεκόμενοι από την μικρή ή την μεγάλη τους εμπλοκή στην υπόθεση έχουν επιδείξει θέληση, επιμονή, υπομονή και σταθερή προσπάθεια και είναι μάρτυρες της προσπέρασης εμποδίων και δυσκολιών με θαυμαστό τρόπο.

Στό τέλος του Δεκεμβρίου 2023, με απόφαση της Έπιτροπής Έξέτασης αντιρρήσεων κατά των Δασικών Χαρτών με την οποία η έκταση του Προσκυνήματος αποχαρακτηρίστηκε από Δασική, ξεπεράστηκε η δυσκολία λόγω του χαρακτηρισμού της έκτασης του Προσκυνήματος ως δασικής μορφής, για την έκδοση οικοδομικής άδειας και άνοιξε ο δρόμος για την εκπόνηση της μελέτης εφαρμογής που θα διαρκέσει τέσσερις μήνες και στη συνέχεια την έναρξη των εργασιών που προβλέπεται μετά την Ίερά Πανήγυρι της Ζωοδόχου Πηγής τό 2024.

Η προαναφερόμενη χρηματοδότηση αφορά σε όλες τις εργασίες που πρόκειται να γίνουν στον χώρο του Προσκυνήματος, αλλά όχι σε εργασίες εντός των υφιστάμενων Ίερων Ναών και κυρίως δεν αφορούν στην αποπεράτωση του νέου Ίερού Ναού της Παναγίας της Αργοκοιλιώτισσας, λόγω μη δυνατότητας επιλεξιμότητας τέτοιου είδους δαπανών από τον Φορέα χρηματοδότησης του ΕΣΠΑ.

Ο Ίερός Ναός της Παναγίας της Αργοκοιλιώτισσας, έχει φτάσει σε ένα σημαντικό σημείο κατασκευής και η αποπεράτωσή του έχει παραμείνει στάσιμη εδώ και κάποια χρόνια λόγω αφενός στέρξης των απαιτούμενων οικονομικών πόρων, αφετέρου λόγω αναζήτησης των βέλτιστων και σύγχρονων λύσεων για την ολοκλήρωση των ηλεκτρολογικών εγκαταστάσεων και του αρχιτεκτονικού φωτισμού, των εγκαταστάσεων θέρμανσης, της βελτιστοποίησης της ακουστικής του Ναού, της μαρμαρόστρωσης του δαπέδου και της υποβάσης αυτού και του σχεδιασμού νέου τέμπλου που θα ανταποκρίνεται αρχιτεκτονικά στο μέγεθος του ναού, δεδομένου ότι ο υπάρχων σχεδιασμός όλων των προαναφερομένων είναι έλλιπής και παρωχημένος, αφού υλοποιήθηκε τό 1996.

Με στόχο λοιπόν, παράλληλα με την κατασκευή του έργου των Κοινωνικών και Πολιτιστικών Έγκαταστάσεων να δρομολογηθεί η αποπεράτωση του ναού, με πρωτοβουλία του Προέδρου της Διοικούσας Έπιτροπής του Ίερού Προσκυνήματος, του Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη μας κ.κ. Καλλίνικου, δημιουργήθηκε τεχνική επιτροπή που εργάζεται έντατικά σε αυτή την κατεύθυνση, έρχεται σε επαφή με μελετητές και εταιρείες και

πολύ σύντομα θά ληφθῇ ἀπόφαση γιά τόν τρόπο ὑλοποίησης τῶν προαναφερομένων ἐργασιῶν καί γιά τό κόστος αὐτῶν, τά ὁποῖα θά ἀνακοινωθοῦν προκειμένου νά γνωρίζουν τίς ἀνάγκες ὅσες καί ὅσοι ἐπιθυμοῦν νά προσφέρουν τή δωρεά τους γιά νά ὁλοκληρωθῇ ὁ Ἱερός Ναός, ὅπως ταιριάζει στήν Παναγία τήν Ἀργοκοιλιώτισσα, ὅπως ἄλλωστε συνέβη μέ τήν μέχρι τώρα κατασκευή τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἀλλά καί τή συνολική λειτουργία τοῦ Προσκυνήματος, ἀφοῦ τά μόνα ἔσοδά του εἶναι οἱ δωρεές τῶν πιστῶν.

Τό Ἀργοκοῖλι δέν εἶναι ἓνα τυχαῖο σημεῖο στόν χάρτη τῆς Νάξου. Εἶναι ἓνας τόπος στά βουνά τῆς Ὀρεινῆς Νάξου πού ἀντικρύζει τήν ἀνατολή καί στό ὁποῖο ἔχει θαυματοργήσει κατ' ἐπανάληψη ἡ Κυρία Θεοτόκος. Συνεχῶς κατά τή διάρκεια τῶν ἐτῶν, ἀλλά καί ἰδιαίτερα κοντά στίς μέρες πού γιορτάζει ἡ Ζωοδόχος Πηγή, οἱ χιλιάδες τῶν Προσκυνητῶν πού καταφθάνουν μέ ὁποιοδήποτε τρόπο, πάρα πολλοί ἀπό αὐτούς περπατώντας πολλές ὥρες γιά νά καταθέσουν τίς προσευχές τους καί τά δάκρυά τους, ἀποδεικνύουν περίτρανα μέ τήν πίστη τους ὅτι αὐτό τό παραδεισένιο νησί χρωστάει τά πάντα στή Γλυκειά Παναγία μας πού στέκει φρουρός σέ αὐτόν τόν τόπο πού Ἐκεῖνη ἔχει ὑποδείξει.

Ἀπό τό 1836 πού βρέθηκαν οἱ Ἅγιες Εἰκόνες στό Ἀργοκοῖλι γίνονται συνεχῶς προσπάθειες γιά τήν κατασκευή ἑνός μεγάλου Ναοῦ. Τό 1992 δημιουργήθηκε τό ΝΠΙΔ τοῦ Πανναξιακοῦ Προσκυνήματος τῆς Παναγίας Ἀργοκοιλιώτισσας Κορῶνου Νάξου μέ στόχο τήν καλύτερη διαχείριση τοῦ Προσκυνήματος καί τήν κατασκευή τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας καί τῶν συνοδῶν ἔργων, ἔτσι ὅπως μελετήθηκαν τό 1996. Μπορεῖ ἀπό τό 1996 ἕως τό 2024 τά χρόνια νά φαίνονται πολλά, τά ὁποῖα μπορεῖ καί νά εἶναι σέ σύγκριση μέ τόν πεπερασμένο ἀριθμό τῆς ταπεινῆς ζωῆς τοῦ κάθε ἑνός ἀπό ἐμᾶς βροτοῦ ἀνθρώπου. Ὅμως πρόκειται γιά ἓνα μεγαλειῶδες ἔργο πού θά παραμείνει γιά πάρα πολλές γενιές μετά ἀπό ἐμᾶς γιά τή δόξα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐμεῖς ἀπλῶς καλούμαστε νά προσπαθοῦμε καθημερινά μέ ὅλες μας τίς ἀνθρώπινες δυνάμεις καί νά παρακαλᾶμε καθημερινά τόν Κύριό μας νά μᾶς δίνει δύναμη καί φῶτιση καί νά κάνει «δυνατά παρά τῷ Θεῷ» ὅλα ὅσα «ἀδύνατα παρά τοῖς ἀνθρώποις ἐστίν» πρὸς τήν ὑλοποίηση τοῦ ἔργου του.

ΒΑΠΤΙΣΕΙΣ

Τό τελευταίο εξάμνηο είχαμε τή χαρά νά πραγματοποιηθοῦν πολλές βαπτίσεις στό Ἱερό Προσκύνημα τῆς Παναγίας τῆς Ἀργοκοιλιώτισσας. Συγκεκριμένα:

- α) Στίς 2-7-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Πέτρου καί τῆς Εἰρήνης Χουζούρη καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἰάκωβος – Μάριος.
- β) Στίς 13-8-2023 βαπτίστηκε ἡ κόρη τοῦ Βασιλείου καί τῆς Μαρίας Φλεριανοῦ καί ἔλαβε τό ὄνομα Μαρία.
- γ) Στίς 18-8-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Κωνσταντίνου καί τῆς Σοφίας Βασιλάκη καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἰάκωβος.
- δ) Στίς 19-8-2023 βαπτίστηκε ἡ κόρη τοῦ Θεοδοσίου καί τῆς Εὐσταθίας Καλυγιώρη καί ἔλαβε τό ὄνομα Μαρία.
- ε) Στίς 17-9-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Στυλιανοῦ καί τῆς Ἀλεξάνδρας Φραγκουδάκη καί ἔλαβε τό ὄνομα Γεώργιος-Μάριος.
- στ) Στίς 23-9-2023 βαπτίστηκε ἡ κόρη τοῦ Πολυχρόνη καί τῆς Παναγούλας Παπαδάκη καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἀσημίνα.
- ζ) Στίς 24-9-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Παναγιώτη καί τῆς Σταματίας Πολίτη καί ἔλαβε τό ὄνομα Νικόλαος.
- η) Στίς 7-10-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Ἀντωνίου καί τῆς Θεοδώρας Σαλτερῆ καί ἔλαβε τό ὄνομα Ἡρακλῆς.
- θ) Στίς 8-10-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Στυλιανοῦ καί τῆς Ἀνδριανῆς Σιδερῆ καί ἔλαβε τό ὄνομα Δημήτριος.
- ι) Στίς 18-11-2023 βαπτίστηκε ὁ γιός τοῦ Δημητρίου καί τῆς Στυλιανῆς Βαρδάκη καί ἔλαβε τό ὄνομα Νικόλαος.

ΧΡΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ

Δωρητές 2ου εξαμήνου 2023:

1. Βασαλάκης Γεώργιος του Δημητρίου	150 ευρώ
2. Δημητροκάλλη Αναστασία	100 ευρώ
3. Δημητροκάλλη Καλλιόπη του Ιωάννου	50 ευρώ
4. Ήσαϊας Ιωάννης	20 ευρώ
5. Κάβουρας Στυλιανός του Εύσταθίου	50 ευρώ
6. Κονιτοπούλου Κυριακή	30 ευρώ
7. Λογοθέτης Λογοθέτης (είς μνήμη των γονέων του Ιωάννη και Ειρήνης Λογοθέτη)	50 ευρώ
8. Μαγκανάρης Ιωάννης του Παντελῆ	50 ευρώ
9. Παντελιᾶς Θεοφάνης	100 ευρώ
10. Παπαϊωάννου Μαρία – Αντριάννα	400 ευρώ
11. Πρεβενιός Βασίλειος	50 ευρώ
12. Πρωτονοταρίου Δέσποινα του Ιωάννη	150 ευρώ
13. Στρατογιάννης	300 ευρώ
14. Φουντούλη Σταμάτα	100 ευρώ
15. Χανίδου Μαρία Άγλαῖα	50 ευρώ

**ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1-1-23 ΕΩΣ 31-12-23
ΤΟΥ ΠΑΝΝΑΞΙΑΚΟΥ ΙΕΡΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΟΣ
ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΑΡΓΟΚΟΙΛΙΩΤΙΣΣΗΣ ΝΑΞΟΥ**

Όπως προκύπτει από τα Βιβλία του Πανναξιακού Ιερού Προσκυνήματος Παναγίας Αργοκοιλιωτίσσης Νάξου, τα αποτελέσματα της διαχείρισης από 1-1-23 έως 31-12-23 (σέ εϋρώ) έχουν ως εξής:

A. ΕΣΟΔΑ

Τά έσοδα κατά κατηγορία είχαν:

1. Από δωρεές εϋεργετών, δωρητών κλπ.	30.580,00
2. Από διάθεση κεριών και από δίσκους	6.810,88
3. Από πανηγύρεις Ιερού Ναού	10.926,75
4. Από εκκλησιαστικά είδη και βιβλία	3.500,00
Σύνολο έσόδων	51.817,63

B. ΕΞΟΔΑ

Τά έξοδα της περιόδου είχαν:

1) Άμοιβή νεωκόρου και ΕΦΚΑ	14.625,07
2) Άγορά και χυτικά κηροϋ	2.658,53
3) Ήλεκτροφωτισμός (ΔΕΗ)	1.952,00
4) Είδη καθαριότητας	354,29
5) Άγορά εκκλησιαστικών ειδών και βιβλίων	1.282,78
6) Μεταφορικά	552,29
7) Έξοδα πανηγύρεως κλπ. έκδηλώσεων	951,13
8) Συντήρηση Ιερού Ναού και εγκαταστάσεων	940,00
9) Άγορά σκευών και επίπλων	65,00
10) Περιοδικό	3.575,08
11) Νομικές Έποχρεώσεις	32,00
12) ΚΤΕΛ	2.880,00
Σύνολο εξόδων	29.868,17

Γ. ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΕΤΩΝ 73.912,33

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ ΥΠΟΛΟΙΠΟ ΣΤΙΣ 31-12-23 95.861,79

